

Có Lẽ Ta Là Một Con Quỷ Giả

Contents

Có Lẽ Ta Là Một Con Quỷ Giả	1
1. Chương 1: Lần Đầu Gặp Gỡ	1
2. Chương 2: Hôn	5
3. Chương 3: Chuyện Cũ	7
4. Chương 4: Hôn Tiếp	10
5. Chương 5: Sinh Tử	14
6. Chương 6: Hối Lộ	17
7. Chương 7: Đòi Hôn	20
8. Chương 8: Cưới Ngựa	22
9. Chương 9: Sốt	25
10. Chương 10: Trong Mộng	28
11. Chương 11: Còn Muốn	31
12. Chương 12: Nhảy Sông Tự Vãn	33
13. Chương 13: Tổ Tông	35
14. Chương 14: Nịnh Bợ	38
15. Chương 15: Kéo Dài Tính Mạng	40
16. Chương 16: Động Lòng	42
17. Chương 17: Đét Mông	45
18. Chương 18: Thích	47

Có Lẽ Ta Là Một Con Quỷ Giả

Giới thiệu

Tên gốc: Hán Việt: Ngã đại khái thị chính giả quỷ Thể loại: cổ trang, ngọt sủng, 1×1, HE Độ dài: 60 chương và 7 ph

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-le-ta-la-mot-con-quy-gia>

1. Chương 1: Lần Đầu Gặp Gỡ

Edit: Kogi

Tháng ba đầu xuân, mưa phùn rơi suốt một đêm, hôm sau, cây hợp hoan trên núi Vân Lưu liền nở hoa, mấy khóm hoa hồng nhạt tự lại thành cụm, đẹp vô cùng.

Nhưng đẹp hơn nữa là thiếu niên nằm nghiêng dưới gốc cây hợp hoan, môi hồng răng trắng, tóc đen hoa

thấm. Từng tia nắng mặt trời buổi sớm xuyên qua kẽ lá, nhẹ nhàng rơi trên mi mắt thiếu niên, thiếu niên lộ vẻ khó chịu, nhíu cặp mày xinh đẹp nhích ra phía sau, cho đến khi cả thân thể được tán cây hợp hoan che phủ hoàn toàn.

Cuối cùng Tô Bạch vẫn bị ánh mặt trời làm tỉnh giấc, cậu nâng tay dụi dụi đôi mắt ngái ngủ, ngẩn ngơ nhìn cây huệ dạ hương màu tím nhạt trong núi bị gió thổi bay phiêu tán, sau đó lười biếng ngáp một cái.

Lúc ngẩng đầu lên bỗng nhìn thấy cây hợp hoan ra hoa, Tô Bạch lấy làm lạ, liền dụi mắt lần nữa, mới chắc chắn rằng mình không nhìn nhầm, nhưng mà, trước đây chẳng phải cây hợp hoan này đến cuối hạ mới ra hoa ư, tại sao năm nay lại nở sớm vậy?

Nhưng đây cũng không phải là lúc nghĩ chuyện này, Tô Bạch hơi dời tầm mắt, cách lá cây nhìn vị trí mặt trời, tủi thân ôm chính mình cuộn lại, lầu bầu: “Có lẽ mình không đi ra được rồi”.

Tô Bạch không thể ra nắng, mặc dù cậu cũng rất thích ánh sáng ấm áp, nhưng vừa bị ánh nắng chiếu tới, cả người liền bỏng rát, tựa như có vô số cây kim sắc nhọn cùng lúc đâm vào, thực sự là rất đau đớn.

Vì vậy bây giờ Tô Bạch không đi ra ngoài trời được.

Xa xa có hai cậu bé vừa cười đùa vừa nhảy chân sáo đi tới, thấy cây hợp hoan này liền dừng lại, sau đó đi về phía Tô Bạch.

“Nhìn này, cây ra hoa rồi”. Một cậu bé hưng phấn nói với cậu bé kia, dường như không nhìn thấy Tô Bạch dưới gốc cây hợp hoan, cậu bé đi thẳng qua, còn dẫm lên góc áo Tô Bạch.

Tô Bạch bị dẫm lên góc áo cũng không tức giận, chỉ nhìn cậu bé bằng đôi mắt đen tuyền trong suốt, sau đó cười nhẹ: “Người dẫm lên y phục của ta rồi”.

Không ai nghe thấy Tô Bạch nói, hai cậu bé vẫn tiếp tục đề tài ban nãy. Một trong hai cậu bé đó nói: “Chẳng phải cây này năm nào cũng ra hoa sao, có gì lạ đâu”.

“Nhưng năm nay hoa nở sớm hơn mọi năm”. Tô Bạch nhướn mày, chống cằm xem hai cậu bé nói chuyện.

“Cũng đúng, quả là chẳng có gì lạ cả. Chúng ta vẫn là nên đi bán cung đi”. Hai cậu bé cứ như vậy nhảy chân sáo rồi đi, từ đầu đến cuối, không một ai nhìn qua chỗ Tô Bạch lấy một lần.

Khóe miệng hơi nhếch của Tô Bạch dần dần hạ xuống, cậu đặt cằm lên đầu gối, lặng lẽ ôm lấy chính mình, đôi mắt phẳng phất hơi nước mông lung, có chút mất mát lạc lõng.

Buồn một lúc lâu, Tô Bạch mới ngẩng đầu lên từ giữa hai đầu gối, cậu nâng tay xoa xoa khóe miệng, muốn kéo lên một chút, sau đó tự nhủ, không sao, không sao hết, vì mình chỉ là một con quỷ, nên sợ mặt trời,

cũng không ai có thể nhìn thấy mình.

Thật sự không sao cả.

Chỉ là đôi khi hơi cô đơn một chút thôi.

Tô Bạch phải phải đất ở góc áo, đó là dấu giày cậu bé ban nãy để lại, nhưng vì đêm qua có mưa, góc áo ẩm ướt, bị đất dính vào không phải sạch được.

Tô Bạch cũng không quan tâm lắm, cậu chỉ dịch về phía sau thêm chút nữa, tránh để mình bị ánh mặt trời chiếu tới.

Sau đó Tô Bạch hắt hơi một cái.

Hôm qua ngủ dưới gốc cây, rốt cuộc vẫn bị cảm lạnh rồi.

Hắt hơi xong Tô Bạch day day cái mũi ửng đỏ, lòng thầm nghĩ, nếu tối qua không ngủ ở đây thì tốt rồi, hứng mưa cả một đêm, kiểu gì chẳng sinh bệnh.

Sinh bệnh sẽ khó chịu á, hơn nữa, tối nay mình lại phải lên vào nhà thầy thuốc Vương lấy thuốc rồi. Tô Bạch không muốn lấy không đồ của người khác, vì vậy mỗi lần lấy thuốc xong, đều tự nguyện làm chút gì đó. Hoặc là nhân lúc cả nhà thầy thuốc Vương ngủ say quét dọn sân nhà, hoặc là giúp thầy thuốc Vương gặt lúa mì, hoặc là hăng hái giặt sạch quần áo cho cả nhà thầy thuốc Vương, sau đó phơi lên cao.

Sau mấy lần như vậy, thầy thuốc Vương không cảm thấy vui vẻ bao nhiêu, ngược lại còn bị dọa sợ, tưởng trong nhà có quỷ giở trò, thế là liền thắp hương bái Phật, rồi thì mời pháp sư làm phép, trông hốc hác hẳn đi.

Tô Bạch rất áy náy, nhưng vừa nghĩ tới pháp sư bắt quỷ đó liền sáng mắt, lần nữa dấy lên niềm hy vọng, hôm làm phép, Tô Bạch cố tình chạy đến trước mặt pháp sư, ánh mắt tràn ngập mong chờ nhìn lão, hỏi: “Pháp sư, ngài, ngài có nhìn thấy ta không?”.

Đáng tiếc pháp sư không nhìn thấy Tô Bạch, lão chỉ múa may cây kiếm gỗ đào trong tay, sau đó hướng về phía trước, mắt nhìn thẳng, bỏ kiếm xuống, hét to: “Phá!”, sau đó lầm rầm đọc một đồng câu thần chú kì lạ.

Tô Bạch âm ỨC vắn ngón tay, hai mắt đắm lệ nhìn pháp sư kia, sục sục mũi miễn cưỡng cười nói: “Ta đang đứng cạnh ngài đó, ngài cũng không nhìn thấy ta sao?”.

Không có người trả lời Tô Bạch, Tô Bạch hơi thất vọng, đôi khi cậu cũng muốn tìm một người để trò chuyện, nhưng không ai nhìn thấy cậu.

Mà thực ra không chỉ là người, ngay cả quỷ cũng không nhìn thấy cậu.

Pháp sư thầy thuốc Vương mời tới cũng từng làm phép cho người khác, có lần pháp sư này dùng một xấp bùa vây bắt một con quỷ nhỏ, quỷ nhỏ kia kêu thảm, vẻ mặt vô cùng thống khổ, Tô Bạch sinh lòng không nỡ liền đi tới, bóc hết bùa dán trên người quỷ nhỏ kia xuống, hỏi nó: “Người không sao chứ?”.

Quỷ nhỏ không bị bùa chú trói buộc, vội vàng run run người, sau đó “vèo” cái lủi mất, Tô Bạch cũng bay theo sau, rồi cậu nhìn thấy quỷ nhỏ kia nhào vào lòng một con quỷ lớn hơn, tay ôm ngực, chưa hết kinh sợ nói: “Sợ quá sợ quá, người không biết chứ ban nãy ta đã bị cố định rồi, kết quả bùa chú trên người tự nhiên rơi xuống, đúng là gặp quỷ sống mà!”.

Tô Bạch bay đến bên cạnh nó, híp mắt cười nói: “Là ta cứu ngươi nè”.

Không có con quỷ nào để ý Tô Bạch, con quỷ lớn chỉ vuốt ve an ủi quỷ nhỏ, rồi nói một câu: “Lại nói khoác phải không, quỷ sống gì chứ? Chúng ta chẳng phải là quỷ sao”.

“Ta ta, ta cũng là quỷ, trùng hợp ghê”. Tô Bạch thấy không con quỷ nào để ý đến cậu, liền cất cao giọng, lại đi về phía trước một bước, giọng nói hơi hồi hộp cố bắt chuyện.

Hai con quỷ vẫn không để ý đến Tô Bạch, nhưng rõ ràng giọng nói của quỷ lớn hạ thấp xuống: “Cứ lần tránh mãi thế này cũng không tiện, hay là chúng ta đi đầu thai đi”.

Quỷ nhỏ lập tức lo lắng, quỷ không rơi được nước mắt, nhưng nó vẫn ngây ngô nức nở nói: “Không được! Nếu đi đầu thai, uống canh Mạnh Bà, kiếp sau ta sẽ không nhận ra ngươi nữa thì phải làm sao đây”.

“Thì ra ngươi sợ kiếp sau không nhận ra nó”. Tô Bạch mấp máy môi, có chút cảm thông nhìn chúng, có thể thấy chúng đều không để ý đến mình, Tô Bạch lại sa sút tinh thần, cậu khẽ lẩm bẩm: “Thì ra, các người cũng không nhìn thấy ta à”.

Con quỷ lớn ôm quỷ nhỏ vào lòng, nói từng chữ: “Ta sẽ nhận ra ngươi, Tiểu Lục, đừng sợ, kiếp sau ta nhất định sẽ nhận ra ngươi, nếu không đầu thai chuyển thế, chúng ta chẳng mấy chốc sẽ hồn phi phách tán, thà rằng đi qua cầu Nại Hà, như vậy, ít nhất chúng ta còn có kiếp sau”.

Đúng là một câu chuyện bi thương.

Tô Bạch nhấc tay áo chấm khước mắt, dường như tất cả mọi người đều có chuyện thương tâm, còn hai con quỷ này sợ quên nhau và chia ly, mình thì chẳng ai nhìn thấy nên cô đơn tịch mịch.

“Kiếp sau, ngươi nhất định phải nhớ ta”. Quỷ nhỏ tên Tiểu Lục cuối cùng cũng bị thuyết phục, cùng quỷ lớn đi qua cầu Nại Hà.

Từ đầu đến cuối, hai con quỷ không hề để ý tới Tô Bạch, chuyện này cũng thật đáng thương.

Tô Bạch ngồi ngẩn ngơ dưới gốc cây hợp hoan nghĩ về những chuyện này, mặt trời đã di chuyển vị trí, Tô Bạch muốn tránh nó không thể không rút chân lại, nhích lại gần gốc cây hơn, sau đó, chợt có một bóng người đến bên cạnh Tô Bạch.

Người kia cầm một chiếc ô màu xanh, vươn bàn tay thon dài, khớp xương rõ ràng về phía Tô Bạch, sau đó Tô Bạch nghe thấy một giọng nói du dương dễ nghe nhất trên đời: “Người ngồi đây làm gì? Nền đất lạnh, đứng lên đi.”

Kogi: Ra lò chương đầu tiên!! ()

2. Chương 2: Hôn

Edit: Kogi

Nhất thời Tô Bạch có chút kinh ngạc, nhưng vẫn đưa tay ra theo bản năng, đặt tay mình vào tay người ấy, sau đó bàn tay đó chậm rãi khép lại, hơi dùng sức kéo Tô Bạch đứng lên.

Người này có khuôn mặt vô cùng dễ nhìn, mặc dù ngược nắng nên không rõ lắm, nhưng Tô Bạch biết người này rất đẹp, tựa như vàng trắng sáng nơi chân trời, tựa như cây trúc thanh mảnh nơi núi xa, rõ ràng là đáng vẻ cao ngạo xa cách, nhưng lại khiến người ta muốn thân thiết với hắn.

Mấy tia nắng mặt trời lọt vào mắt khiến hốc mắt Tô Bạch ngấn nước, động lại ở khóe mắt đỏ hồng, Tô Bạch cũng không để ý, cậu vội vàng tiến về phía trước một bước, ngắt đầu nói: “Này, ta, ta tên là Tô Bạch. Người vừa nói với ta sao?”.

Mặc dù hai người vẫn nắm tay nhau thật chặt, nhưng Tô Bạch không hề có cảm giác chân thực, từ khi cậu có ý thức đến nay, chưa từng có ai nói chuyện với cậu, hôm nay sao lại có người nói với cậu? Không phải cậu đang nằm mơ chứ?

Bên tai có tiếng cười khê, âm cuối hơi vút lên làm tai Tô Bạch tê dại, không hiểu sao chân lại run rẩy.

“Chứ sao nữa? Lẽ nào nơi này có ai khác?”. Nam nhân vừa nói vừa sẵn sốc che chiếc ô trên đầu Tô Bạch, chắn đi ánh mặt trời chói mắt, sau đó nhấc tay, dùng ngón cái lau nước mắt đọng ở khóe mắt Tô Bạch.

Vì phải lau nước mắt cho Tô Bạch, bàn tay đang nắm tay Tô Bạch phải tạm thời buông ra, Tô Bạch bứt rứt trong lòng, lại hốt hoảng với theo bàn tay ấm áp kia, nắm chặt lại, sau đó vội nói: “Ồ đây không có ai khác, nhưng thực ra...” Tô Bạch muốn nói nhưng thực ra ta cũng không phải con người, nhưng cậu lại sợ dọa nam nhân trước mặt chạy mất, nên không dám nói tiếp.

“Thực ra cái gì?”. Nam nhân lại không bỏ qua cho cậu, mắt sáng rực truy hỏi.

Tô Bạch nhất thời nghẹn họng, âm ức hồi lâu mới bật ra một câu: “Thực ra, ta biết người đang nói chuyện với ta”.

Người đàn ông đối diện lại cười, vẫn là nụ cười khiến người ta rã rời tay chân, trong lòng Tô Bạch không hiểu sao lại ngứa ngáy, sau đó nghe nam nhân kia nói: “Nếu đã biết sao còn hỏi ta?”.

“Vậy ta không hỏi cái đó nữa, ta hỏi người cái khác được không?”. Nam nhân này thật sự là quá cao, Tô Bạch chỉ đứng tới vai hắn, cho nên lúc nói chuyện, Tô Bạch luôn không nhìn được kiềng chân lên.

“Tiểu Bạch muốn hỏi gì?”. Khuôn mặt nam nhân vẫn mang ý cười như cũ.

“Ta muốn hỏi...”, Tô Bạch lại chớp chớp mắt suy nghĩ hồi lâu mới nghĩ ra hỏi cái gì, “Này, ta tên là Tô Bạch, còn người tên gì?”.

“Trường Huyền, Cố Trường Huyền”. Đôi mắt nam nhân vừa u tối vừa thâm sâu, sóng mắt gợn lên một tia quyến luyến bi thương.

“Trường Huyền, Trường Huyền”. Tô Bạch lặp lại hai lần, hình như đang cố gắng khắc ghi hai chữ này vào đầu, lát sau mới ngẩng lên, nghiêm túc nói: “Ta tên là Tô Bạch”.

“Ừm, vừa nãy người nói rồi”. Cố Trường Huyền cong ngón tay quẹt qua chóp mũi Tô Bạch.

“Nhưng mà ta sợ người quên mất”.

“Ta sẽ không quên”. Cố Trường Huyền hơi cúi xuống, vuốt mái tóc đen mượt như lụa của Tô Bạch, từng câu từng chữ khẳng định: “Người tên là Tô Bạch, ta nhớ kỹ rồi”.

Tô Bạch nghe vậy liền mỉm cười, tiếng cười trong trẻo chỉ thiếu niên mới có, dễ dàng câu hồn người.

“Trường Huyền”. Tô Bạch mừng thầm trong lòng, lại gọi tên Cố Trường Huyền lần nữa.

“Hửm?”.

“Người có thể nói chuyện với ta lâu một chút được không? Trước nay chưa từng có ai nói chuyện với ta”. Khi nói những lời này Tô Bạch vẫn vui vẻ hồn nhiên, nhưng vào tai Cố Trường Huyền lại đau xót khôn cùng.

Cố Trường Huyền ổn định lại tâm trạng, cố gắng nói một cách chậm rãi dịu dàng nhất có thể: “Ta có thể nói chuyện với người mãi mãi, nhưng mà Tiểu Bạch à, ta sắp phải đi nơi khác rồi, người có đồng ý đi cùng ta không?”.

“Ta đồng ý!”. Tô Bạch cười rạng rỡ, không cần nghĩ đã trả lời ngay.

Ta đồng ý.

Tô Bạch nói.

Ánh nắng mặt trời gay gắt trên đỉnh đầu lại chéch đi, Tô Bạch không thể không dựa sát vào Cố Trường Huyền hơn để được bóng râm của chiếc ô xanh che kín, tránh ánh mặt trời chiếu rọi.

Cố Trường Huyền cũng không lui lại, cứ như vậy, hai người cách nhau rất gần, gần đến nỗi Tô Bạch chỉ cần kiễ chân là có thể chạm đến cằm Cố Trường Huyền.

Đúng lúc này, một cơn gió chợt thổi qua, chiếc ô xanh của Cố Trường Huyền theo gió bay đi, sau đó rơi trên bãi cỏ đằng xa, ánh mặt trời gay gắt chiếu lên người Tô Bạch, Tô Bạch cảm thấy toàn thân vừa đau vừa rát, cậu rên khẽ một tiếng, nhấc tay áo lên định che mặt.

Cánh tay lại đột nhiên bị giữ lấy, Cố Trường Huyền đặt tay còn lại lên eo Tô Bạch, cúi đầu hôn lên môi cậu.

Cơn đau thiêu đốt khắp người tại thời khắc ấy đột ngột biến mất, Tô Bạch đắm chìm trong ánh mặt trời, có tia sáng ấm áp chiếu lên mặt cậu, có đôi môi mềm mại chạm lên môi cậu. Gió thoảng qua khiến tóc mai của hai người quăn quýt cùng một chỗ, hoa hợp hoan hồng nhạt bay bay, rơi xuống chân Tô Bạch và Cố Trường Huyền.

Hình như vì biết người đến, nên cây hợp hoan này mới nở hoa sớm, trước khi Tô Bạch nhắm mắt, cậu mơ màng nghĩ như vậy.

3. Chương 3: Chuyện Cũ

Edit: Kogi

Đang chìm trong nụ hôn dịu dàng đến tột cùng, Tô Bạch bất chợt nhớ tới chuyện ngày trước.

Cậu nhớ về một đêm rất lâu trước đây, bầu trời giăng đầy sao, dưới chân là cỏ xanh mướt, còn cậu ngồi dưới gốc cây hợp hoan này mở tròn mắt, không biết mình là ai, cũng không biết mình từ đâu đến, ký ức

tựa như bị ai đó rút mất, thứ duy nhất cậu nhớ chỉ là tên của mình – Tô Bạch.

Cậu tên là Tô Bạch.

Sau khi Tô Bạch lang thang rất lâu ở nhân gian mới biết mình có thể không phải là người, vì thế gian này không ai có thể nhìn thấy cậu, vì cậu không thể sống dưới ánh mặt trời.

Nghe nói người và quỷ không chung đường, người không thể nhìn thấy quỷ, quỷ không thể ra nắng, vì vậy Tô Bạch liền nghĩ, liệu có phải mình là một con quỷ hay không? Nhưng khi cậu thử bắt chuyện với những con quỷ khác, mới phát hiện ra chúng cũng không nghe thấy cậu nói gì.

Đêm khuya trăng sáng sao thưa, trời lạnh gió rét, hai con nhím còn biết ôm nhau sưởi ấm, Tô Bạch cũng cảm thấy rất lạnh rất lạnh, nhưng trước nay chưa có ai để ý đến Tô Bạch. Cậu chỉ có thể cuộn tròn một cục tránh gió dưới gốc cây, ôm mình chặt hơn một chút.

Tô Bạch vẫn luôn một thân một mình, giống như bị cả thế giới từ bỏ, tất cả mọi người đều ở cùng một thế giới, có đồng loại, còn Tô Bạch cô đơn lẻ loi, phiêu đảng bên ngoài thế giới này, âm lạnh không có ai quan tâm, đối rét chỉ có một mình chịu đựng.

Tô Bạch từng nói rất nhiều nhưng không được đáp lại, cậu hăng hái, tràn ngập mong chờ đi bắt chuyện với mọi người, sau cùng cũng chỉ là một người nói một người nghe, Tô Bạch vì vậy mà từng đau lòng, từng buồn bã, từng khóc than, đến bây giờ, khi cậu đã sắp quen với sự cô đơn tịch mịch, lại có một người tiến vào sinh mệnh của cậu, người đó cầm tay Tô Bạch, hôn môi Tô Bạch.

Vì vậy Tô Bạch tuyệt nhiên không thể cự tuyệt Cố Trường Huyền, cho dù Cố Trường Huyền làm ra hành động quá đáng hơn nữa, cậu cũng không thể cự tuyệt.

Giây phút này Tô Bạch bỗng cảm thấy, trải qua bao nhiêu năm tháng bơ vơ rỗng rã, thực ra chỉ vì cậu đang chờ một người như thế này. Cũng chỉ có giây phút này Tô Bạch mới cảm thấy, cậu thực sự tồn tại.

“Ưm ~”. Vì vậy vừa gặp người đàn ông này, Tô Bạch liền không kìm được khao khát nhiều hơn, cậu nắm vạt áo Cố Trường Huyền, kiễng chân ngửa đầu, hy vọng Cố Trường Huyền hôn sâu hơn.

Lông mi Tô Bạch hơi rung rung, hai má cũng ngại ngùng mà ửng hồng, cậu hé miệng, dính sát vào người Cố Trường Huyền hơn, sau đó... Tô Bạch ngất xỉu.

Tô Bạch ngất trong lòng Cố Trường Huyền, cả người được Cố Trường Huyền ôm trọn, eo bị Cố Trường Huyền nắm, sau đó Cố Trường Huyền nhấc tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt Tô Bạch, hân cười nhẹ, đáng vẻ phóng khoáng tiêu sái.

“Đây... tìm được rồi?”. Không xa đột nhiên truyền đến một tiếng nói, trong giọng nói mang theo vài phần kích động và mừng rỡ.

Chỉ thấy một nam tử mặc hoa phục đỏ rực chậm rãi đi đến, hông thắt đai lưng nạm hồng ngọc, ngũ quan diễm lệ, dung mạo quyền rũ.

Nét mặt Cố Trường Huyền vẫn mang theo nụ cười dịu dàng, hắn đặt Tô Bạch nằm trên mặt cỏ, vuốt phẳng nếp nhăn trên y phục của cậu, không nhìn người kia lấy một lần, chỉ phun ra một chữ: “Cút”.

Thần Đồ vốn đang cười không kìm được run lên, cũng biết mình đến không đúng lúc, một đôi tình nhân nhà người ta khó khăn lắm mới gặp lại nhau, đang lúc tình nồng ý mật, mình lại tới phá đám, Cố Trường Huyền đuổi y cút còn là nhẹ chán.

Thần Đồ vội chấp tay về phía Cố Trường Huyền, định nhân lúc hắn còn chưa nổi giận rời đi, lại trông thấy Cố Trường Huyền áp tay lên mặt Tô Bạch, sau đó Tô Bạch trở mình, ưm một tiếng cọ cọ một bên má vào lòng bàn tay Cố Trường Huyền.

Thần Đồ nhìn mà ngứa ngáy trong lòng, bị lòng hiếu kì xui khiến, không nhịn được lại tiến lên hai bước, ghé cổ nói: “Ta với Tiểu Bạch cũng đã lâu không gặp, có thể cho ta nói với cậu ấy hai câu...”.

Nam tử mặc hoa phục đỏ diêm dúa nói đến đây thì bị ngắt, bởi vì Cố Trường Huyền phất tay một cái, y liền hóa thành một luồng khói xanh, thoáng chốc đã biến mất.

Tô Bạch cũng không biết mình ngủ bao lâu, lúc tỉnh dậy bị ánh mắt trời chói qua một cái, cậu né tránh theo bản năng, nhưng lại phát hiện trên người không có cảm giác đau rát, trước đây hề bị mặt trời chiếu một lúc, cậu đều đau cả nửa ngày trời.

Sau đó Tô Bạch nhận ra mình đang gối đầu lên đùi một người, người đó tuần lãng phong tình, chính là Cố Trường Huyền lúc trước.

Lúc này Cố Trường Huyền đang tựa vào thân cây hợp hoan, chân trái chống lên, tay trái vắt hờ lên đùi gối, còn đùi phải duỗi thẳng, Tô Bạch đang gối lên cái chân này.

Cố Trường Huyền nhắm mắt, có lẽ là đang nghỉ ngơi, Tô Bạch từ từ trở mình, đổi góc độ khác ngắm hắn.

Nam nhân này quả thực rất đẹp, Tô Bạch nằm nghiêng trên đùi Cố Trường Huyền, ngược mắt nhìn hắn một lúc, cười thỏa mãn, sau đó với lấy tay phải đang đặt trên bãi cỏ của Cố Trường Huyền, đan mười ngón tay vào nhau.

Tốt quá.

Tô Bạch híp mắt cười hạnh phúc, người này có thể nhìn thấy mình, có thể tiếp xúc da thịt với mình, còn nói chuyện với mình nữa.

Đây không phải là mơ chứ?! Tô Bạch nhú mày ngẫm nghĩ, càng nghĩ càng cảm thấy đây rất có thể là một giấc mơ, thế là liền lôi tay Cố Trường Huyền đến bên miệng, cắn một cái không mạnh không nhẹ vào ngón cái của hắn.

Cố Trường Huyền nhướn mày, mở mắt, thiếu niên mắt ngọc mày ngài đang nằm trên trên đùi hắn, hai tay nâng tay của hắn, sau đó ngón cái của hắn đang ở trong miệng cậu.

Sắc môi Tô Bạch rất đẹp, giống như hoa đào tháng hai, màu không đậm cũng không nhạt, vừa vặn khiến người ta thèm muốn, mà đôi môi đẹp như vậy lúc này đang cắn ngón tay hắn nuốt nhả, ánh mắt Cố Trường Huyền tối đi, hắn cử động ngón tay, trên đầu cái lưỡi nho nhỏ, sau đó mới rút ra.

“Đói chưa?”. Cố Trường Huyền mỉm cười nhìn Tô Bạch.

“Huh...”. Tô Bạch ngẩn ngơ nhìn hắn, trong mắt gợn sóng, hình như không phản ứng kịp.

Cố Trường Huyền vẫn tươi cười như trước, chỉ là bé thiếu niên đang nằm ngồi lên đùi mình, sau đó vuốt ve eo cậu hỏi: “Có muốn ăn gì đó không?”.

“Hình như vẫn chưa đói”. Tô Bạch cảm thấy dưới móng bị cắn khó chịu, liền xê dịch móng, dịch đến một chỗ thoải mái.

Bàn tay vốn đang đặt ở eo Tô Bạch của Cố Trường Huyền đã tụt xuống, mắt càng âm u hơn, Tô Bạch thì lại hồn nhiên không biết gì, chỉ nhấc tay tự véo mặt mình, lẩm bẩm: “Thì ra không phải mình đang mơ”.

“Đương nhiên không phải”. Cố Trường Huyền lại cười, sau đó kéo bàn tay đang tự véo mặt mình của Tô Bạch xuống, dùng bàn tay to của mình bao lấy bàn tay nhỏ đó.

“Mà hình như ta cũng không sợ mặt trời nữa”. Tô Bạch giơ tay kia ra hứng ánh mặt trời, quả nhiên không có cảm giác đau rát như trước.

“Nhưng tại sao nhỉ?”. Tô Bạch khó hiểu nói.

4. Chương 4: Hôn Tiếp

Edit: Kogi

Tô Bạch vươn tay dưới ánh mặt trời, hốc mắt mờ mịt hơi nước, có thể thấy cậu đang vô cùng hoang mang.

Trước đây Tô Bạch không thể ra nắng, còn bây giờ dù bị nắng chiếu rọi cũng không thấy đau đớn bỏng rát, nhưng cho đến giờ Tô Bạch vẫn nhớ như in cảm giác như bị ngàn vạn cây kim đâm vào người khi phơi mình dưới mặt trời.

Cố Trường Huyền nhấc tay nắm cầm Tô Bạch, để Tô Bạch nhìn thẳng vào mình, nhướn mày hỏi: “Muốn biết tại sao không?”.

“Tại sao không sợ mặt trời nữa ư...Ừm”. Tô Bạch mở to hai mắt, trơ mắt nhìn nam nhân này lại hôn mình lần nữa.

Nhất thời Tô Bạch không phản ứng kịp, tuy cậu cũng không ghét nụ hôn này, nhưng vẫn cảm thấy có chút bất ngờ, vì vậy Tô Bạch hơi lúng túng chớp chớp mắt, lông mi dài quệt qua mi mắt Cố Trường Huyền.

Sau đó Tô Bạch liền cảm thấy có một vật mềm mềm hung hăng đảo qua kẽ môi, cậu mềm oặt người, hai tay nắm chặt vật áo Cố Trường Huyền, thuận theo chờ đợi chuyện tiếp sau.

Ngay lúc này Cố Trường Huyền lại buông Tô Bạch ra, dùng ngón cái miết nhẹ đôi môi ướt át của cậu, mỉm cười dịu dàng nói: “Vì cái này”.

“À?”. Tô Bạch bị hôn đến choáng váng, hoàn toàn không có khả năng suy nghĩ.

Cố Trường Huyền lại hôn một cái lên môi cậu, chỉ là nụ hôn phớt như chuồn chuồn lướt nước, ngẩn ngứ lại chóng vánh, sau đó Cố Trường Huyền xoa đầu Tô Bạch, nói: “Như vậy người sẽ không phải sợ mặt trời nữa”.

“À”. Tô Bạch mơ hồ gật gật đầu, trầm nghĩ, là bởi vì người hôn ta sao? Nhưng mà tại sao sau khi người hôn ta, ta liền có thể phơi nắng nhỉ?

Tô Bạch suy nghĩ hồi lâu cũng không hiểu, quyết định không nghĩ nữa, tự gõ đầu mình, rồi ngoan ngoãn nằm áp lên ngực Cố Trường Huyền.

Lúc này hai cậu bé lúc trước đi ngang qua cây hợp hoan này, nói phải đi bắn cung cũng đã trở lại, một cậu bé nhét cây cung của mình vào tay đứa kia, nhặt chiếc ô xanh bị gió thổi bay lên, nhảy chân sáo về phía Tô Bạch và Cố Trường Huyền.

Tô Bạch vẫn ngồi trên đùi Cố Trường Huyền, thấy thế cũng không có ý đứng dậy, ngược lại còn vất vèo trên vai Cố Trường Huyền, lưỡi biếng nghịch tóc hắn.

“Ca ca, ô của huynh phải không?”. Cậu bé cười toe toét, lộ ra hàm răng sún.

“Ca ca”, Tô Bạch liền lặp lại lời cậu bé kia, ghé vào tai Cố Trường Huyền trêu: “Người ta hỏi người kia, ô

của người phải không?”.

Lòng Cố Trường Huyền mềm nhũn, hình như bị hai tiếng ca ca lấy lòng, ý cười trong mắt càng đậm hơn, búng nhẹ gáy Tô Bạch nói: “Hỏi người đó”.

Tô Bạch cầm một lọn tóc của Cố Trường Huyền, sau đó phùng má thổi lọn tóc trong lòng bàn tay, chơi một lúc mới híp mắt cười nói: “Nó không nhìn thấy ta”.

Cậu bé chẳng hiểu ra sao chớp chớp mắt, mở to đôi mắt đen nhánh nói: “Ta nhìn thấy huynh mà”.

“Ặc...”. Tô Bạch sững sốt, cậu bé này không chỉ nhìn thấy cậu, mà hình như còn nghe thấy lời cậu nói, Tô Bạch nhìn lại góc áo của mình, bên trên vẫn còn dấu giày của cậu bé, chứng tỏ Tô Bạch không nhớ nhầm, cậu bé này đúng là từng đi ngang qua đây, nhưng lúc ấy, nó không nhìn thấy Tô Bạch, cũng không nghe thấy cậu nói.

“Sững sờ cái gì?”. Cố Trường Huyền vỗ vỗ hông Tô Bạch, nhin cười nói: “Nhận lấy ô đi kìa, đừng để thằng bé cứ cầm mãi thế”.

“À”. Tô Bạch ngoan ngoãn gật đầu, đứng dậy, sau đó tiếp tục ngơ ngác nhận chiếc ô trong tay cậu bé.

Cố Trường Huyền cũng đứng lên, hần đứng bên cạnh Tô Bạch, hơi cúi đầu về phía cậu bé kia, hòa nhã nói: “Cảm ơn”.

“Không có gì”. Vốn dĩ Cố Trường Huyền đang nghiêng người, lại đứng ở chỗ tối, nên cậu bé kia không thấy rõ diện mạo của hắn, lúc này Cố Trường Huyền đứng thẳng đối diện với nó, cậu bé mới nhìn rõ khuôn mặt tuấn tú vô song của hắn, thế là mặt đỏ lên, vội xua tay nói không cần khách khí, cuối cùng chấp tay thi lễ rồi đi.

“Nó có thể nhìn thấy ta”. Tô Bạch chỉ chỉ mình, rồi chỉ cậu bé kia.

“Ừ”. Cố Trường Huyền cầm lấy bàn tay đang chỉ trỏ lung tung, kéo Tô Bạch đến bên cạnh mình, hỏi: “Biết tại sao nó nhìn thấy người chưa?”.

Cố Trường Huyền tưởng Tô Bạch sẽ lắc đầu, không ngờ Tô Bạch lại trực tiếp kiễ chân vòng tay qua vai hắn hôn chụt một cái lên môi hắn, nghiêng đầu cười: “Bởi vì người hôn ta”.

“Lần này là người hôn ta”. Cố Trường Huyền nhướn mày, đuôi mắt hơi xếch lên.

“Không giống nhau sao?”. Tô Bạch ngửa đầu hỏi hắn.

Người hôn ta không giống ta hôn người, đây quả thực là vấn đề khó có thể trả lời, Cố Trường Huyền nghĩ cách lý giải, đang định mở miệng thì thấy có một bóng đổ xẹt qua, sau đó đáp xuống trước mặt Tô Bạch và Cố Trường Huyền, vui mừng nói: “Tiểu Bạch! Người tỉnh rồi”.

Thần Đồ hưng phấn nắm cánh tay Tô Bạch, lại thấy tay của mình xuyên thẳng qua người cậu, dường như Tô Bạch chỉ là một cái bóng, không có thực thể.

Nhưng rõ ràng tay Cố Trường Huyền đang vòng quanh eo Tô Bạch, hiển nhiên là hẳn có thể tiếp xúc với Tô Bạch, nhưng tại sao mình lại không thể?

Thần Đồ không tin tưởng vào tà ma quỷ quái, lại nhào vào Tô Bạch mấy lần nữa, hòng ôm lấy Tô Bạch, nhưng hết lần này đến lần khác đều xuyên qua người cậu, làm cách nào cũng không chạm được vào người Tô Bạch.

“Chuyện gì đây?”. Thần Đồ xắn tay áo hỏi Cố Trường Huyền, bao nhiêu vết tào nhĩ thanh lịch lúc này đều bay biến sạch.

“Y không chạm vào ta được”. Tô Bạch nhích lại gần Cố Trường Huyền, bình thần mà tự nhiên trần thuật sự thực này.

“Ừ, đúng vậy”. Cố Trường Huyền phụ họa,

Tô Bạch nghiêng đầu ngẫm nghĩ, sau đó vươn tay đẩy Thần Đồ một cái, Thần Đồ không tránh, cũng không ngờ Tô Bạch có thể đẩy ngã y, thế là y ngã xuống đất với ánh mắt hoang mang không dám tin.

“Nhưng ta có thể chạm vào y”. Tô Bạch lại trần thuật một sự thực.

“Ừ, chạm được”. Cố Trường Huyền lại phụ họa tiếp.

Thần Đồ bò dậy từ dưới đất, lúc này mới nhận ra Tô Bạch là lạ, liền sáp lại gần Tô Bạch, chỉ mình hỏi: “Tiểu Bạch, người không nhận ra ta sao? Ta là Thần Đồ đây”.

“Thần Đồ là ai?”. Tô Bạch nhìn Cố Trường Huyền hỏi.

“Thần Đồ chính là ta!”. Nam tử mặc y phục đỏ, dung mạo diễm lệ lặp lại, sau đó mong chờ nhìn Tô Bạch.

“Ồ, không biết”. Tô Bạch nghiêm túc đáp lại một câu.

“Người!”. Thần Đồ bị Tô Bạch làm ghen hờn, chỉ chỉ Tô Bạch, rồi chỉ chỉ mình, cuối cùng quay sang gặng hỏi Cố Trường Huyền: “Rốt cuộc là có chuyện gì vậy?”.

“Người đang nói chuyện với ta à?”. Giọng nói Cố Trường Huyền vẫn dễ nghe như vậy, nhưng ngữ khí đã hơi lạnh xuống.

Lúc này Thần Đồ mới ý thức mình nói câu kia với thái độ không thích hợp lắm, thoáng nhớ tới thân phận của người trước mặt này mà hối hận vô cùng, thế là liền cười nịnh lùi lại hai bước, định giải thích gì đó.

Cố Trường Huyền lại không cho y cơ hội giải thích, chỉ tiện tay phất ống tay áo, Thần Đồ lại biến thành một luồng khói xanh.

“Y biến mất rồi”. Tô Bạch nghiêng đầu nói.

“Ừ”. Cố Trường Huyền đáp, sau đó nâng mặt Tô Bạch quay về phía mình, dịu dàng nói: “Không cần quan tâm đến y”.

“Ừ, kệ y”. Tô Bạch ngoan ngoãn gật đầu, híp mắt cười.

5. Chương 5: Sinh Tử

Edit: Kogi

Tô Bạch hôm nay, khi cười lông mày cong cong, vẻ mặt ngây thơ trong sáng, nhưng Cố Trường Huyền nhìn nụ cười này lại chợt nhớ về rất nhiều năm về trước, khung cảnh hắc và Tô Bạch nâng chén tâm sự.

Tô Bạch khi ấy không hay cười, cho dù là nhếch môi cũng khiến người ta cảm thấy đó là nụ cười nửa thật nửa giả chứ không phải nụ cười thật lòng, cũng chỉ có những lúc say túy lúy gục lên đùi Cố Trường Huyền, Tô Bạch mới lộ ra sự hồn nhiên như hiện tại.

Khi ấy Tô Bạch sẽ tháo trâm cài tóc, xõa tung ba nghìn sợi tóc đen như mực ngả người trong lòng Cố Trường Huyền, trong mắt cậu hơi nước mông lung, hai má ửng hồng mê người, cậu sẽ lấy ngón tay vẽ lên ngực Cố Trường Huyền, dáng vẻ vừa đáng yêu vừa hư hỏng nói: “Ca ca tốt, huynh nói xem, sao huynh lại thích ta, có phải vì ta vừa xinh đẹp lại vừa thông minh không?”.

Cố Trường Huyền luôn tỏ vẻ thờ ơ, hắc giữ chặt bàn tay đang vẽ loạn của Tô Bạch, sau đó nắn bóp lòng bàn tay cậu nói: “Có lẽ thế”.

“Vậy nếu có một ngày ta thay đổi thì sao?”. Ánh mắt Tô Bạch vẫn mông lung như cũ, cậu lật người, chống cằm nhìn Cố Trường Huyền, vì say rượu nên thanh âm có chút hàm hồ, nhưng lời nói ra lại vô cùng nghiêm túc: “Trường Huyền, nếu có một ngày ta thay đổi, không thông minh cũng không xinh đẹp, lại còn ngu ngốc, huynh vẫn thích ta chứ?”.

Vẫn thích chứ?

Cố Trường Huyền nhìn thiếu niên nho nhỏ bên cạnh mình, ánh mặt trời chiếu rọi khiến cậu được bao quanh bởi ánh sáng ấm áp, còn hắn đang nhìn cậu, lòng rung động, hết như năm ấy.

Nếu có thể, Cố Trường Huyền rất muốn quay lại thời điểm đó, để nói với Tô Bạch rằng, ta thích.

Cho dù là người trước đây, hay người hiện tại.

Cho dù người biến thành bộ dạng nào.

Chỉ cần là người, ta đều thích.

“Ồ”. Tô Bạch phát hiện Cố Trường Huyền không đi theo mình, liền chạy trở lại bên cạnh hắn, hươ hươ tay trước mặt hắn, nghi hoặc hỏi: “Ca ca, sao đột nhiên không đi nữa?”.

“Đang nhớ người”. Cố Trường Huyền nắm lấy tay Tô Bạch, vẻ mặt thoáng chốc trở nên dịu dàng.

Tô Bạch không hiểu sao đỏ mặt, nhưng vẫn ngửa đầu nhìn Trường Huyền, khẽ nói: “Nhưng...ta đang ở bên cạnh huynh mà”.

Cố Trường Huyền xoa nhẹ mặt Tô Bạch, cười nói: “Vậy cũng vẫn nhớ, vừa nãy Tiểu Bạch gọi ta là gì?”.

Bỗng dưng Cố Trường Huyền chuyển chủ đề, Tô Bạch không phản ứng kịp nên không hiểu ra sao, cứ chớp chớp mắt nhìn Cố Trường Huyền.

“Vừa nãy Tiểu Bạch gọi ta là gì?”. Cố Trường Huyền lặp lại.

“Ca ca...à?”. Lần này thì Tô Bạch hiểu rồi.

Màu mắt Cố Trường Huyền tối đi, Tô Bạch vẫn hồ đồ chưa nhận ra nguy hiểm trong đó.

Vốn dĩ Tô Bạch chỉ khi uống say mới gọi Cố Trường Huyền một tiếng “Ca ca tốt”, hoặc là khi hoan hảo, bị Cố Trường Huyền làm đau, mới kêu khóc gọi ca ca xin tha.

Trước đây Cố Trường Huyền chẳng bao giờ nghĩ tới, giữa thanh thiên bạch nhật, Tô Bạch sẽ gọi hắn là ca ca một cách tự nhiên như vậy, nghe tiếng gọi ấy, những cảnh tượng quẩn quýt và trải nghiệm tuyệt diệu tràn về, vô duyên vô cớ khiến người ta sôi sục huyết khí, miệng đắng lưỡi khô.

“Ca ca”. Tô Bạch thấy Cố Trường Huyền không đáp, liền lặp lại một tiếng, rồi nghiêng đầu nghi hoặc nói: “Ta...không nên gọi như vậy sao?”.

Đôi mắt thiếu niên trong veo vô tội, thực sự khiến người ta không nỡ bắt nạt, lại nghĩ tới đây là lần đầu tiên hai người gặp nhau ở kiếp này, quá sỗ sàng thô lỗ cũng không hay lắm, Cố Trường Huyền đành phải kiềm chế, chỉ ho khan một tiếng để che giấu sự xấu hổ, sau đó đáp: “Không phải, gọi như vậy rất được, từ sau hãy gọi ta như vậy đi”.

“Ca ca”. Tô Bạch gọi rất thuận miệng, rồi vui vẻ nói tiếp: “Vậy sau này ta sẽ gọi huynh như vậy...Ừm...”.

Cố Trường Huyền thở dài nhắm mắt lại, vốn đã định tha cho Tô Bạch, là tại Tô Bạch cứ trêu chọc hấn.

Tô Bạch có thể cảm giác được mình bị áp vào thân cây, sau đó người kia cúi xuống, lại chặn miệng cậu một lần nữa.

Tô Bạch hít thở dồn dập, cậu cảm thấy lần hôn này không giống như hai lần trước, môi cậu bị liếm cắn ướt át, có thứ gì mềm mềm nhiều lần dò xét giữa hai môi, nhưng hình như nó không muốn chui vào, chỉ đang dụ mình vướn lưỡi ra.

Tô Bạch bị kiểu dò xét này dẫn dắt đến nỗi muốn khóc, hốc mắt ngập hơi nước, đã chìm trong mê loạn.

“Khụ khụ”. Không xa chợt truyền đến tiếng ho khan, Cố Trường Huyền hơi nhíu mày, tựa như phát tiết cắn một cái lên môi Tô Bạch, sau đó mới buông cậu ra.

Người tới không phải ai khác mà chính là Thần Đồ ban nãy hóa thành một luồng khói xanh biến mất.

Thần Đồ vẫn mặc hồng y kiều diễm, vừa thấy ánh mắt Cố Trường Huyền phóng tới, nhất thời liền run bắn cả người, sau đó cười nịnh nói: “Lần này ta thực sự không phải cố ý tới phá rối các người đâu”.

“Nói”. Tay Cố Trường Huyền hãy còn chống lên thân cây sau lưng Tô Bạch, ngay cả góc độ cong người cũng không thay đổi, dường như chỉ tạm rời đôi môi Tô Bạch, đợi cái kẻ đứng ở không xa kia nói xong, hấn lại tiếp tục việc ban nãy.

Tô Bạch chỉ ngơ ngác ôm cánh tay Cố Trường Huyền, đặt hơn nửa trọng lượng cơ thể lên cánh tay hấn, Tô Bạch không biết hai người kia đang nói chuyện gì, trong lúc vô thức liếm liếm nơi ban nãy bị cắn, cảm thấy mình như là say rượu, đầu quay cuồng chân mềm nhũn.

“Cuốn sổ ngài cần Địa phủ đã giao tới rồi”. Thần Đồ trực tiếp dùng kính ngữ, ngữ khí cũng vô cùng cung kính, “Nghĩ rằng có lẽ ngài cần dùng gấp, nên ta mang đến đây”.

Cuối cùng Cố Trường Huyền vẫn phải đứng thẳng người lên, không kiên cường đến mức tiếp tục làm chuyện

thân thiết dưới ánh mắt chăm chú của Thần Đồ, hần phất tay, cuốn sổ trong tay Thần Đồ lập tức bay qua, rơi xuống tay hần.

“Đây là gì thế?”. Tô Bạch vẫn hơi nhũn chân, liền dựa vào người Cố Trường Huyền, tiện tay lật giở cuốn sổ đen.

“Ồi”. Thần Đồ vươn tay định ngăn lại, nhưng bị Cố Trường Huyền lia mắt chặn đứng. Cố Trường Huyền không có ý định gạt Tô Bạch, nên để mặc cậu lật xem, sau đó nhẹ nhàng giải thích: “Đây là sổ sinh tử của Minh giới, ghi lại ngày sinh, ngày mất, tuổi thọ của chúng sinh ba giới”.

“Ồ, sổ sinh tử?”. Tô Bạch chớp chớp mắt, “Đây là sổ sinh tử sao, hình như ta từng nhìn thấy ở đâu rồi thì phải”.

“Mà huynh lấy sổ sinh tử làm gì?”. Tô Bạch hỏi Cố Trường Huyền.

Kogi: Chưa thấy đôi nào như đôi này, mới 5 chương đầu thì đã có 3 chương hôn nhau (´_´)

6. Chương 6: Hồi Lộ

Edit: Kogi

Cố Trường Huyền thở dài, tiếng thở nhẹ gần như không ra tiếng.

Nhưng Tô Bạch vẫn nghe thấy, cậu a một tiếng, kiễng chân, vươn tay vuốt lên nếp nhăn giữa chân mày Cố Trường Huyền, cười vô ưu vô lo.

Khuôn mặt vốn mang nét buồn của Cố Trường Huyền vì nụ cười này của Tô Bạch liền biến mất, hần cầm tay Tô Bạch đặt lên môi hôn nhẹ, giữa chân mày lại hiện ra ý cười dịu dàng.

Sau đó Cố Trường Huyền giải thích cho Tô Bạch: “Sổ sinh tử có thể tra được lai lịch ưu khuyết của tất cả mọi người, còn có thể truy ngược chín mươi chín kiếp”.

“Hình như ta nghe nói qua về cái này rồi”. Tô Bạch nghiêng đầu nói.

Ánh mắt Cố Trường Huyền hơi tối lại, mặc dù Tô Bạch nói thế, nhưng Cố Trường Huyền biết, không hần là kiếp này Tô Bạch từng nghe về chuyện sổ sinh tử, có lẽ đây là ký ức kiếp trước của cậu.

Cố Trường Huyền nhìn Tô Bạch càng thêm dịu dàng, hần vén tóc mái Tô Bạch ra sau tai, tiếp tục nói:

“Hiện nay Minh giới xảy ra chút vấn đề, một con quỷ không thể vào luân hồi, ở lại nhân gian làm xằng làm bậy, ca ca phải thông qua sổ sinh tử tìm ra nó, đẩy nó đi luân hồi”.

“Muốn tìm con quỷ đang ở trên nhân gian sao...”. Tô Bạch bỗng dưng mở to hai mắt, nghĩ đến chính mình, cậu nghĩ mình có thể chính là con quỷ Cố Trường Huyền đang tìm kiếm, nhất thời hoảng sợ suýt khóc.

Nếu như mình là con quỷ kia, ca ca sẽ đẩy mình đi luân hồi sao? Lòng bàn tay Tô Bạch rịn mồ hôi, hốc mắt xuất hiện hơi nước, trước đây Tô Bạch cảm thấy đi nơi nào cũng chẳng làm sao, nhưng giờ cậu đã gặp người này, cậu không muốn rời xa hẳn.

Tô Bạch sụt sịt mũi, dùng hai ngón tay túm ống tay áo Cố Trường Huyền, cậu lén lau nước mắt, dè dặt nói: “Ca ca, nếu như con quỷ kia, nó không làm xằng làm bậy, vô cùng ngoan vô cùng nghe lời, vậy nó có thể ở lại nhân gian, không vào luân hồi không?”.

Cố Trường Huyền ngừng lại, Tô Bạch lại vội nói: “Ta nghe nói, nếu vào luân hồi sẽ phải uống canh Mạnh Bà, đến lúc đó sẽ không còn nhớ gì hết...Cho nên, có thể không đi không...”.

Cố Trường Huyền mỉm cười, nhíu mày, đưa ngón này, tưởng mình là con quỷ kia rồi phải không? Cố Trường Huyền đã biết rõ Tô Bạch đang lo lắng cái gì, nhưng vẫn cố ý đổi sắc mặt đùa cậu, hẳn nói: “Đương nhiên là không, thế gian này mà không có luật lệ thì còn ra thế thống gì, không thể vì con quỷ kia nghe lời mà phá luật được”.

“...”. Lần này Tô Bạch thực sự hoảng sợ, cậu vốn dĩ đang dùng một tay túm áo Cố Trường Huyền, lúc này tay kia cũng túm vào, cậu dùng cả hai tay bắt an vò vò ống tay áo Cố Trường Huyền, chớp mũi cũng đỏ lên.

“Nhưng luật lệ ở Minh giới do ta định đoạt”. Cố Trường Huyền hơi nhếch mày, sau đó nâng cằm Tô Bạch, dẫn dụ: “Nếu con quỷ nhỏ đó chịu hối lộ ta, ta phá luật một lần thì có làm sao?”.

Hối lộ...

Hối lộ thế nào...

Ánh mắt Tô Bạch mê mang, cậu bị Cố Trường Huyền nâng cằm, ép nhìn thẳng vào khuôn mặt tuần tú của hẳn, nhất thời không biết bị thứ gì mê hoặc, liền kiễng chân, hôn lên đôi môi ấy.

Đồng tử Cố Trường Huyền thu nhỏ lại, để mặc Tô Bạch hôn, nhưng hình như Tô Bạch hôn không thạo lắm, cứ rung rung mí mắt cùng hẳn miệng đối miệng, rồi không còn động tác gì tiếp.

Thần Đồ ở một bên trợn mắt há miệng, Tô Bạch kiêu ngạo tự cao không ai sánh được trước đây, vậy mà lại có ngày hôm nay, đáng vẻ vừa phóng đảng vừa trác táng thế này? Rõ ràng mình còn đang ở đây nhìn, mà cậu lại quang minh chính đại trực tiếp hôn, hôn sao?

“Tiểu Bạch, người làm gì đó?”. Mãi sau, Cố Trường Huyền và “ai đó” đang hôn hân tách ra, nhưng bàn tay vẫn lưu luyến trên eo cậu.

“Ta...”. Tô Bạch không hiểu sao mình làm như vậy, hình như là vì hai người cách nhau quá gần nên khó lòng kìm nổi, hình như là...muốn hôn hân...

“Người coi như là đang hối lộ ta?”. Cố Trường Huyền liếm chỗ bị Tô Bạch hôn, mắt híp lại.

“Ừm...”. Hai má Tô Bạch đỏ ửng, cuối cùng vẫn khẽ khàng đáp lại.

Thần Đồ nhìn một lúc cũng hiểu kha khá rồi, lại gần nói: “Tiểu Bạch, có phải người hiểu lầm gì đó rồi không, quỹ hôn trên nhân gian này rất nhiều, không muốn vào luân hồi, chỉ cần đăng ký với địa phủ ở Minh giới, chịu sự quản lý của địa phủ, như vậy là có thể không vào luân hồi rồi. Chúng ta cần bắt là lỵ quỷ, là loại quỷ cần chuyển thế, vốn dĩ phải vào luân hồi, nhưng vì, vì một vài lý do mà không thể vào luân hồi”.

“Cần vào luân hồi lại không thể vào luân hồi? Tại sao?”. Tô Bạch thì thào, trước nay cậu chưa từng muốn vào luân hồi, vì vậy...quỷ này không phải là cậu, con quỷ ca ca phải bắt không phải là cậu...

“Có rất nhiều lý do”. Thần Đồ thương xót không thôi, “Hoặc là con quỷ đó lật lọng, hoặc là trời sinh biến dị, hoặc là hồn phách bị thương...”.

Tô Bạch không nghe những thứ này, cậu đang suy nghĩ lời Thần Đồ vừa nói, lại bổ sung thêm một câu: “Thế...tất cả quỷ đều phải đến địa phủ đăng ký sao...”.

“Cái này...”. Không đợi Thần Đồ đáp lời, Cố Trường Huyền đã kéo Tô Bạch qua, hân búng nhẹ một cái lên trán Tô Bạch, cười nói: “Đừng nghĩ những chuyện không đâu, Tiểu Bạch, người chỉ cần luôn ở bên cạnh ta là được. Hơn nữa ta thấy...”, Cố Trường Huyền hơi cúi xuống, nhìn thẳng vào mắt Tô Bạch nói, “Hình như người cũng rất thích ở cạnh ta”.

Tô Bạch không ngờ chuyện vui lại đến đột ngột như vậy, gật đầu liên tục không ngừng, trả lời: “Ừm, thích, thích lắm”.

Cố Trường Huyền vô cùng thích dáng vẻ ngoan ngoãn này của cậu, lại cười nói: “Vậy từ sau Tiểu Bạch phải thường xuyên hối lộ ta mới được”.

Giữa làn gió dịu mát và hương hoa tháng ba, Cố Trường Huyền nói như vậy.

7. Chương 7: Đòi Hôn

Edit: Kogi

Hoa hợp hoan trên cây bị gió thổi rơi lả tả, cùng bướm bướm bay lượn trong không trung chốc lát rồi cuối cùng mới nhẹ nhàng hạ xuống tóc Tô Bạch.

Tô Bạch không hề hay biết, cậu ngửa đầu nhìn Cố Trường Huyền, gương mặt nõn nà như mỹ ngọc chẳng biết từ bao giờ nổi lên màu đỏ ửng, đôi mắt sáng ngời trong suốt cũng dậy sóng.

“Ca ca”. Tô Bạch dùng biểu cảm ấy để gọi Cố Trường Huyền.

“Ơi?”. Cố Trường Huyền nhấc tay, nhẹ nhàng lấy đóa hoa hợp hoan trên đầu Tô Bạch xuống.

“Ta, ta sẽ thường xuyên hỏi lộ huynh”. Tô Bạch nghiêm túc nói.

Tay Cố Trường Huyền chợt dừng lại, ngón tay còn đang cầm đóa hoa hợp hoan, khó khăn đối mặt với Tô Bạch.

Tô Bạch phùng má, kiễng chân thối đóa hoa hợp hoan kẹp giữa ngón tay Cố Trường Huyền, sau đó lại gần Cố Trường Huyền thêm một bước, túm ống tay áo hắn nói: “Ca ca?”.

Cố Trường Huyền lúc này mới ổn định lại tâm trạng, tay hắn vẫn đang giơ lên nhưng không thu lại mà trực tiếp vuốt ve mặt Tô Bạch, ngón tay lưu luyến hai má Tô Bạch, cười nói: “Ngoan lắm”.

“Vậy bây giờ chúng ta đi đâu?”. Tô Bạch híp mắt cười, lộ ra hàm răng trắng sáng, chỉ vì được Cố Trường Huyền khen một câu mà cậu đã vui không khép được miệng thế này.

Thiếu niên mắt ngọc mày ngài khiến người ta yêu thích, hướng hồ đây còn là người trong lòng của mình, Cố Trường Huyền chỉ nhìn Tô Bạch đã thấy thỏa mãn, giọng nói luôn mang theo ý cười, nói: “Đi Dương thành”.

Con ly quỷ kia ở Dương thành, mà theo sổ sinh tử ghi chép, người có vận mệnh tương liên với ly quỷ, cũng đang ở Dương thành.

“Được, vậy chúng ta đi Dương thành”. Tô Bạch ngoan ngoãn gật đầu, sau lại nghĩ đến một vấn đề khác, liền nhăn mũi, hỏi Cố Trường Huyền: “Nhưng chúng ta đi thể nào đây, ta không biết đường”.

“Ta đưa ngươi đi, ngươi biết đường làm gì?”. Cố Trường Huyền búng nhẹ một cái lên trán Tô Bạch nói.

“Cũng đúng”. Thực ra mình cứ đi theo hấn là được rồi, Tô Bạch nghĩ vậy lại rạng rỡ mặt mày.

“Mà chúng ta đi bằng gì? Bay...đi sao?”. Tô Bạch hỏi Cố Trường Huyền.

“Tiểu Bạch muốn đi bằng gì?”.

“Hừm”. Tô Bạch nghiêm túc suy nghĩ một lát, sau đó nghiêng đầu liếc nhìn Cố Trường Huyền, thăm dò hỏi: “Chúng ta cưỡi ngựa đi được không? Trước đây ta từng thấy người khác cưỡi một con ngựa cao to, oai vệ, nhưng lúc đó không có ai dạy ta cưỡi cả”.

“Bây giờ ta dạy ngươi”. Cố Trường Huyền cực kì cam tâm tình nguyện làm chuyện này.

“Huynh thật tốt”. Tô Bạch vui vẻ lại nhào vào lòng Cố Trường Huyền.

“Tiểu Bạch”, Cố Trường Huyền xoa xoa đầu Tô Bạch, nói tiếp: “Ta đối với ngươi đương nhiên là tốt, còn nữa, sau này khi nói chuyện với ta không cần dè dặt như vậy. Bởi vì, bất kể ngươi nói gì, ta cũng đều nghe theo ngươi hết”.

“Ca ca ngươi thật tốt!”. Tô Bạch ở trong lòng Cố Trường Huyền cọ cọ, sau đó ngược mắt lên, có chút khó hiểu, cậu nói: “Nhưng mà tại sao huynh lại đối tốt với ta vậy?”.

Đúng vậy, tại sao chứ? Trên đời này không bao giờ có chuyện vô duyên vô cớ lại ân cần, Cố Trường Huyền cam nguyện cưng chiều người trong lòng, tất nhiên là có lý do.

Cố Trường Huyền thăm thở dài một hơi, lại nhìn gương mặt Tô Bạch, dung mạo Tô Bạch không khác kiếp trước nhiều lắm, vẫn là vẻ thanh tú xuất trần, thể gian hiếm có, chỉ là trông hồn nhiên hơn ngày trước, càng giống một thiếu niên hơn.

“Ca ca, sao huynh không nói gì?”. Tô Bạch phùng má nhìn Cố Trường Huyền.

“Ta đối tốt với ngươi, có lẽ là vì...ngươi đẹp”. Hoàn cảnh này không thích hợp để tỏ lòng, Cố Trường Huyền liền nói bừa một lý do qua quýt.

“À...”.

Gì chứ, thì ra là vì mình đẹp sao, Tô Bạch bĩu môi, có chút thất vọng khó hiểu.

Cố Trường Huyền nhướng mày, sau đó quay sang Thần Đồ phân phó: “Đi chuẩn bị ngựa”.

Thần Đồ vừa nhận được lệnh liền chạy vụt biến đi như một làn khói, y tự biết mình là bóng đèn, vừa rồi Cố Trường Huyền và Tô Bạch quyền uyển không rời đã khiến y không dám nhìn thẳng, mà vị kia chưa cho y mệnh lệnh nào thì y còn không dám bỏ đi.

Thần Đồ đi rồi, Tô Bạch vẫn đang nghĩ về lời Cố Trường Huyền nói, người kia nói, vì mình đẹp, cho nên, mới đối tốt với mình...

Nhân lúc Cố Trường Huyền không chú ý, Tô Bạch tranh thủ quay lưng lại, nhấc tay áo lau lau mặt, muốn lau sạch bụi bặm trên mặt, để mình trông càng đẹp hơn nữa.

Cố Trường Huyền quay đầu lại thì thấy Tô Bạch đang lau mặt lung tung, tưởng cậu bị thứ gì bay vào mắt, liền giữ bàn tay đang lau chùi của cậu, lo lắng hỏi: “Sao vậy? Bị thứ gì bay vào mắt à? Khó chịu ở đâu?”.

“Không, không sao...”. Tô Bạch xấu hổ, cậu không muốn Cố Trường Huyền đoán ra mình đang nghĩ gì, vì vậy dứt khoát ngửa cổ nhắm mắt nói: “Huynh hôn ta một cái là ổn rồi”.

Tô Bạch không biết vì sao mình có thể nói ra lời như vậy, cậu chỉ biết rằng mình đang ngửa cổ, được ánh mặt trời ấm áp bao phủ, vừa mới yêu cầu nam nhân tuần tú kia hôn mình, Tô Bạch cảm giác tim mình đang đập thình thịch, ngón tay vì hồi hộp mà nắm chặt lại.

Nhưng Cố Trường Huyền chỉ quẹt một cái lên chóp mũi Tô Bạch, sau đó cười nói: “Ngựa tới rồi”.

Tô Bạch đành phải mở mắt, quả nhiên nhìn thấy cách đó không xa có một con ngựa màu đỏ thẫm đang đứng, còn Thần Đồ thì vừa lúng túng vừa sợ sệt dắt cương ngựa, thấy Tô Bạch nhìn qua, còn nở nụ cười khó coi hơn cả khóc.

Y thực sự không cố ý phá đám bọn họ.

“Đi thôi”. Cố Trường Huyền dắt tay Tô Bạch đi về phía con ngựa.

“Ừm”. Tô Bạch để mặc hần dắt, tay kia sờ sờ môi, cảm thấy hơi mất mát.

8. Chương 8: Cưỡi Ngựa

Edit: Kogi

Cố Trường Huyền nói sẽ dạy Tô Bạch cưỡi ngựa, thực ra chỉ là cùng hần ngồi cùng một con, sau đó vòng tay quanh Tô Bạch, ở bên tai cậu nói một chút về kỹ thuật cưỡi ngựa cần nhớ.

Hơi thở ướt át vờn quanh tai Tô Bạch, Tô Bạch chỉ cảm thấy nửa người trên mềm nhũn, đến ý thức cũng trở nên mơ hồ, còn về Cố Trường Huyền nói cái gì, Tô Bạch một chữ cũng không nhớ.

Mà môi người này lại cứ dán lên tai cậu, Cố Trường Huyền gần như là ngậm cả vành tai nhỏ nhắn của cậu, sau đó râm rì: “Những điều ta vừa nói, Tiểu Bạch nhớ kĩ chưa?”.

Vành tai vốn đã đỏ hồng của Tô Bạch nháy mắt càng thắm màu hơn, dường như có thể nhỏ ra máu, toàn thân cậu run rẩy, đầu văng chân mềm, mắt thẳng băng suýt ngã rơi xuống ngựa.

May mà Cố Trường Huyền vươn tay vớt được tiểu mỹ nhân.

“Sao bắt cần vậy?”. Cố Trường Huyền nhướn mày hỏi, giữa hai chân mày toàn là vẻ sung sướng.

Tô Bạch day day lỗ tai hơi ngứa, nghiêm túc nghĩ nghĩ, sau đó quay đầu nói với Cố Trường Huyền phía sau: “Ca ca, không phải ta bắt cần, hình như là tại huynh cứ dán lên tai ta nói chuyện, cho nên mới...”.

Mới suýt nữa thì ngã xuống.

Tô Bạch nói thẳng như vậy, cũng không biết khiêu khích chỗ nào trong lòng nam nhân, hắn đột nhiên cười trầm thấp, tiếng cười qua tai Tô Bạch, lọt vào tim cậu, Tô Bạch cảm thấy trái tim hơi ngứa ngáy, liền gãi hai cái trên ngực.

Lúc này Cố Trường Huyền liền vòng tay quanh Tô Bạch thật chặt, sau đó hôn mạnh một cái lên tai cậu.

Con ngựa đỏ thẫm bên dưới bỗng tung vó hí dài một tiếng, Tô Bạch không sợ ngã từ trên lưng ngựa xuống, cậu quay lại nhìn Cố Trường Huyền, trong đôi mắt to chớp chớp ẩn hiện sự kinh ngạc và mong chờ.

Cố Trường Huyền lại tỏ vẻ chưa hề xảy ra chuyện gì, sau khi chế ngự con ngựa, hắn liền đặt dây cương vào tay Tô Bạch, vậy Tô Bạch trong lòng mình, vẻ mặt vừa nghiêm túc vừa tập trung nói: “Tiểu Bạch ngoan, nào, ca ca ca dạy người cưỡi ngựa”.

Nhưng vừa rồi còn đang hôn ta mà, Tô Bạch bĩu môi, cảm thấy hơi ảm ức, thế là liền vươn tay túm vạt áo Cố Trường Huyền, nói thẳng: “Nhưng ta không muốn học cưỡi ngựa nữa, ta muốn huynh hôn ta”.

Cố Trường Huyền lại cười ra tiếng, hắn ấn Tô Bạch vào lòng, để lưng thiếu niên dựa sát vào ngực mình, hắn hôn vành tai thiếu niên, giọng nói vừa sung sướng lại vừa mang chút hư hống: “Ca ca vừa dạy người cưỡi ngựa vừa hôn người được không?”.

Thần Đồ vừa nghe câu này xong suýt nữa ngã xuống từ trên lưng ngựa, không biết vì sao, thứ hiện ra trong đầu y lúc đó lại là màn xuân cung đồ từng nhìn lên trước đây, Thần Đồ hốt hoảng lắc đầu, rũ sạch những hình ảnh không tốt kia ra khỏi đầu, sau đó siết chặt cương ngựa, để ngựa của mình đi chậm lại.

Mặc dù chẳng hiểu sao chỉ cần lắc mình một cái là có thể đến nơi cần đến, vậy mà hai người kia vẫn phải cưỡi ngựa, nhưng không quan tâm đi bằng gì, tóm lại là mình vẫn nên cách hai người kia xa một chút mới tốt.

Hoàng hôn buông xuống, nhóm người Cổ Trường Huyền đến một trấn nhỏ, Tô Bạch thấy hơi buồn ngủ, ngáp một cái sau đó mơ hồ ngủ thiếp đi.

“Cuối cùng cũng lên trấn rồi, ha ha ha”. Thần Đồ từ đằng sau đuổi tới nơi nhảy xuống ngựa, thấy Tô Bạch mắt khép hờ, còn không biết sống chết gọi cậu: “Ày, Tiểu Bạch, lên trấn rồi, người ứ ứ...”.

Cổ Trường Huyền nhắc tay thi pháp, chặn miệng Thần Đồ, sau đó cẩn thận ôm Tô Bạch xuống ngựa, nhẹ nhàng nói: “Buồn ngủ thì ngủ một lát đi”.

“Ừm a ~”. Tô Bạch nghe Cổ Trường Huyền nói vậy liền yên tâm, thế là dựa vào ngực hắn ngủ luôn.

Cổ Trường Huyền tìm một nhà trọ, thu xếp xong xuôi cho Tô Bạch đang say ngủ rồi mới gọi Thần Đồ tới, giải trừ phép thuật cho y, trực tiếp phân phó: “Người đến Dương thành trước đi”.

“Rõ”. Thần Đồ lập tức tuân lệnh, nhưng vẫn không nhịn được hỏi một câu: “Nhưng mà tại sao?”.

“Ta có thể cảm nhận được, oán khí của con ly quỷ ở Dương thành đang tăng thêm, e rằng sẽ hại mạng người, vì vậy cho người đi trước bảo vệ dân chúng”. Cổ Trường Huyền lãnh đạm nói.

“Vậy, ngài không đi sao?”. Thần Đồ lẩm miệng hỏi.

“Dù sao cũng phải đợi Tiểu Bạch chơi cho đã rồi tính”. Vẻ mặt vốn lạnh lùng thờ ơ của Cổ Trường Huyền trở nên dịu dàng hẳn đi, chẳng mấy khi hắn tâm trạng tốt như lúc này, phát tay áo nhưng không biến Thần Đồ thành một luồng khói xanh, chỉ nói: “Đi nhanh lên”.

“Rõ”. Thần Đồ đi được hai bước lại vòng trở lại, do dự một chút nhưng cuối cùng vẫn mở miệng: “Hay là ta gọi Úc Lũy đến cho ngài? Ngài dù sao cũng vừa mới tỉnh lại, vì tìm Tiểu Bạch mà bồn ba vất vả dậm trường, nếu lúc này ngoại tộc xâm phạm...”.

Cổ Trường Huyền lạnh lùng liếc mắt nhìn Thần Đồ. Lúc này Thần Đồ lại không thức thời ngậm miệng, ngược lại còn tiếp tục lải nhải không ngừng: “Hiện tại là thời điểm thân thể ngài suy yếu, bên cạnh không thể không có người, hay là ta gọi Quý đế bốn phương đến cho ngài?”.

Không biết có phải vì Thần Đồ nói quá lớn tiếng hay không, nói chung Tô Bạch đã tỉnh ngủ, cậu bước đi lệt xệt, thò đầu ra từ trong phòng, vừa dụi mắt vừa mơ màng gọi Cổ Trường Huyền: “Ca ca”.

Ngón tay Cổ Trường Huyền khẽ động, Thần Đồ lại biến thành một luồng khói xanh tiêu biến, hắn sải bước

tới ôm Tô Bạch vào lòng, dỗ: “Sao không ngủ thêm chút nữa?”.

“Tại vì đói”. Tô Bạch ngượng ngùng xoa xoa bụng, sau đó nhìn về nơi Thần Đồ biến mất, lẩm bẩm: “Y lại biến mất rồi”.

Kogi: Các bạn có thể tìm hiểu thêm về 2 vị môn thần, Thần Đồ và Úc Lũy tại đây.

9. Chương 9: Sốt

Cố Trường Huyền nắm eo Tô Bạch ôm cậu lên giường, sau đó quỳ một gối xuống bậc thang cạnh giường, giúp Tô Bạch đi lại giày.

Mu bàn chân thiếu niên trắng nõn, ngón chân xinh xắn đáng yêu, Cố Trường Huyền nhất thời bị mê hoặc, liền đặt giày sang một bên, cẩn thận nâng bàn chân nhỏ bé lên.

Tô Bạch bị hành động của Cố Trường Huyền làm nhột, thế là ngoẹo ngón chân cười khanh khách.

“Ca ca, đừng mà ~”. Tô Bạch cười đến không thở nổi, liền ngã vật ra giường, cố gắng với hai tay thon dài của Cố Trường Huyền, hy vọng hấn dừng lại.

“Đừng cái gì?”. Cố Trường Huyền vẫn giữ bàn chân trắng nõn, ngón tay len vào giữa các ngón chân của cậu, nhéo nhéo những ngón chân mềm mại đáng yêu.

“A ~ nhột quá ~”. Tô Bạch cảm thấy ngứa cực kì, ưỡn người lên, ngứa cần cổ thon dài cố gắng hít thở.

Cố Trường Huyền cười, rồi không đùa Tô Bạch nữa, giúp cậu đi giày cẩn thận, sau đó kéo cậu rời giường.

“Không phải nói đói rồi sao, ca ca dẫn người đi ăn”. Cố Trường Huyền ngồi lên giường, ôm Tô Bạch sát sao, rồi rất tự nhiên kéo cậu vào lòng, dỗ dành.

“Ưm ~”. Tô Bạch vẫn còn thấy hơi nhột vì chuyện vừa nãy, chưa lấy lại được ổn định, liền lười biếng ngả vào đùi Cố Trường Huyền, vĩnh viễn nói: “Nhưng mà đột nhiên không muốn động đây”.

Cố Trường Huyền nhìn nơi cong vênh ấy, có chút thèm thuồng, nhưng cuối cùng vẫn nhịn được, chỉ vỗ nhẹ lên đó một cái, sau đó lật người cậu lại ôm lên lòng mình ngồi, dịu dàng nói: “Không muốn động đây cũng được, ta gọi người mang đồ ăn lên, ăn ở đây”.

“Như vậy có ổn không?”. Tô Bạch ngẩng đầu, dùng đôi mắt trong veo nhìn hấn.

“Sao không?”. Cố Trường Huyền nhướn mày nói, dịu dàng đến gần như tan thành vũng nước, chỉ cần người trong lòng muốn, đừng nói là đưa thức ăn tới, cho dù là hủy thiên diệt địa, hắn cũng sẽ thử một lần.

“Ca ca, sao huynh lại tốt như vậy chứ”. Tô Bạch vui vẻ nín cở Cố Trường Huyền, cọ cọ mũi lên mặt hắn, cọ nửa ngày mới ngẩng đầu, “Nhưng nếu huynh đối tốt với ta quá, ta sẽ trở nên lười biếng mất”.

“Không sao”. Cố Trường Huyền cười.

“Sẽ không thêm động đậy một chút nào”. Giọng nói Tô Bạch hơi mang âm mũi, dần dần trở nên hàm hồ.

Ý cười trên mặt Cố Trường Huyền càng rõ hơn, nhếch môi sâu xa nói: “Ta động là được rồi”.

“Huh, ca ca mới nói gì đó?”. Tô Bạch dụi dụi mắt, có vẻ thực sự buồn ngủ rồi.

Cố Trường Huyền nhướn mày, khẽ cười: “Ca ca nói, người không muốn động đậy có lẽ là vì buồn ngủ, khi nào ngủ dậy thì sẽ hết”.

“Ừm, nhưng mà còn chưa ăn gì...”. Tô Bạch tựa đầu lên vai Cố Trường Huyền lại ngủ thiếp đi.

Cố Trường Huyền mỉm cười. Hắn đặt Tô Bạch lên giường, đắp chăn cho cậu, sau đó hôn lên má cậu, cuối cùng mới đứng dậy xuống lầu, bảo nhà bếp nấu cơm.

Tô Bạch ngủ đến tận nửa đêm vẫn không tỉnh lại, Cố Trường Huyền ngồi lật xem sổ sinh tử dưới ánh đèn, thấy Tô Bạch mãi không dậy, mới cảm thấy có gì đó không ổn, đến bên giường xem thì thấy hai má thiếu niên đỏ bừng, chạm tay vào thì nóng hầm hập.

Cố Trường Huyền lo lắng, vỗ vỗ má Tô Bạch, gọi cậu: “Tiểu Bạch, tỉnh lại nào, Tiểu Bạch”.

“Ừm, ca ca”. Tô Bạch không mở mắt ra được, lông mi rung rung, đuôi mắt hơi đỏ, Cố Trường Huyền nhìn mà đau lòng.

“Khó chịu sao?”. Cố Trường Huyền luồn tay vào chăn, sờ sờ người Tô Bạch.

Bàn tay mát lạnh đối với Tô Bạch lúc này chắc chắn là phương thuốc hữu hiệu nhất, thế là Tô Bạch dứt khoát phanh áo, lấy ngực nhỏ của mình nghênh đón, còn giơ hai tay về phía Cố Trường Huyền, làm nũng râm rì: “Khó chịu, ca ca ôm ôm”.

Cố Trường Huyền bị cậu làm cho dở khóc dở cười, da thịt dưới tay mặc dù nóng nhưng cũng mềm mịn cực kì, chạm vào rồi không nỡ buông ra.

Nhưng Cố Trường Huyền vẫn phải buông, hắn đoán có lẽ là ban ngày Tô Bạch cười ngửa bị cảm lạnh, vì vậy mới sốt, lúc này nhất định không thể để cậu chịu lạnh tiếp, thế là hắn không ôm Tô Bạch, chỉ mặc lại quần áo cho cậu, sau đó nhét cậu vào chăn bọc kín.

Tô Bạch ưm ư phản kháng, có vẻ không đồng ý với cách đối xử của Cố Trường Huyền, vì vậy lực دفع định vươn tay ra khỏi chăn, phải đến khi Cố Trường Huyền hôn Tô Bạch, cậu mới ngừng ngo ngoáy, ngoan ngoãn để người kia massage môi mình, sau đó vô thức vươn đầu lưỡi xinh xắn liếm môi đối phương.

Cố Trường Huyền bị liếm đến nỗi bụng dưới thắt chặt, không dám tiếp tục quần quýt nữa, vội vàng rời môi Tô Bạch, sau đó sai tiểu nhị đi gọi thầy thuốc tốt nhất trong trấn đến.

Thầy thuốc đến rất nhanh, ông vốn định bắt mạch cho Tô Bạch, dù đã có tấm khăn trắng phủ lên cổ tay Tô Bạch, nhưng thầy thuốc vẫn không chạm được vào người cậu.

Lần thứ nhất thầy thuốc còn tưởng mình bị ảo giác, sau đó lại run lấy bầy thử một lần nữa, phát hiện quả nhiên mình không chạm được vào cổ tay thiếu niên kia, liền hoảng sợ ngồi bệt xuống đất, một câu cũng không nói ra lời.

Cố Trường Huyền phiền muộn ném người ra ngoài, rồi lại đau lòng xoa trán thiếu niên, nghĩ một chút rồi thi pháp niệm quyết.

Chỉ chốc lát sau, một bà lão tóc bạc phơ, quần áo vải thô màu xanh thẫm xuất hiện trước mặt Cố Trường Huyền, quỳ bái Cố Trường Huyền, cung kính nói: “Không biết chủ thượng gọi lão có việc gì?”.

“Không cần đa lễ”. Cố Trường Huyền nhíu mày, gọi bà lão tới, “Mạnh Bà, bà mau xem Tiểu Bạch bị làm sao?”.

Mạnh Bà vẫn một mực cung kính hành lễ xong, sau đó mới đi tới, thử dò mạch đập của thiếu niên.

Vẫn không chạm được vào người thiếu niên trên giường.

Mạnh Bà thở dài một tiếng, sau đó chấp tay với Cố Trường Huyền, áy náy nói: “Lão vô năng”.

Mắt Cố Trường Huyền tối sầm lại.

Mạnh Bà lại thở dài, nói tiếp: “Năm đó chủ thượng nghịch thiên cải mệnh, mặc dù cứu được cậu ấy về, nhưng suy cho cùng vẫn là trái lẽ trời, tuy cậu ấy vẫn tồn tại trong sáu giới, nhưng thực tế thì đã thoát khỏi sáu giới rồi, lão đây quả thực không biết làm sao nữa”.

Cố Trường Huyền mấp máy môi, mặt cau có, đã có dấu hiệu nổi giận, Mạnh Bà cúi đầu không dám nói tiếp, một luồng khói xanh bùng lên trong phòng, một người nữa lại xuất hiện.

Người nọ mang khuôn mặt lạnh lùng, biểu cảm nghiêm nghị, nội y và áo khoác đều là màu đen tuyền khiến người khác nhìn mà lạnh sống lưng.

Mạnh Bà chấp tay hành lễ với người đó, nói: “Bái kiến Đông phương Quý đế”.

Người nọ cũng không để ý, bịch một tiếng quỳ xuống, tự khiễ trách: “Thuộc hạ tới chậm”.

Cố Trường Huyền day ấn đường, đầu cũng không ngẩng lên, hỏi: “Thần Đồ bảo người tới?”.

10. Chương 10: Trong Mộng

Edit: Kogi

Sắc mặt Úc Lũy hơi phức tạp, nhưng vẫn lên tiếng, nói: “Là Mạnh Bà gọi thuộc hạ tới”.

Cố Trường Huyền phát phát tay cho Úc Lũy đứng lên, sau đó lạnh nhạt nói: “Nếu Tiểu Bạch vẫn phát sốt sinh bệnh giống người phàm, vậy thì hẳn phải dùng thuốc của người phàm để chữa trị, chỉ là mấy lão thầy thuốc không chạm được vào Tiểu Bạch, càng không thể bắt mạch chẩn bệnh. Nên làm thế nào đây?”.

Mạnh Bà suy nghĩ một chút, sau đó cung kính nói: “Nhân gian khi xem bệnh chú trọng vào vọng, văn, vấn, thiết (nhìn, ngửi, hỏi, tiếp xúc), mặc dù bắt mạch là một bước rất quan trọng, nhưng nếu là thần y thì không cần bắt mạch, chỉ cần nhìn, ngửi, hỏi thôi cũng có thể biết, sau đó bốc thuốc đúng bệnh là được”.

Cố Trường Huyền ra hiệu Mạnh Bà nói tiếp.

“Lão còn nhớ, Dương thành này có một vị thần y ở ẩn, y thuật xuất thần nhập hóa, nói là diệu thủ hồi xuân cũng không quá lời”.

Nếu thần y đó có thể cứu Tô Bạch, vậy thì phải nhanh chóng đi ngay, Cố Trường Huyền không dám trì hoãn thêm, liền nhẹ nhàng vỗ mặt Tô Bạch, gọi cậu dậy.

Tô Bạch vẫn luôn cảm thấy người mình lúc lạnh lúc nóng, lần trước tỉnh lại còn thấy nóng bỏng, lần này lại lạnh toát, lúc Cố Trường Huyền vén chăn không thể tránh khỏi có gió lùa vào, Tô Bạch thấy lạnh liền không vui hừ một tiếng, nhưng vừa mơ màng hé mắt ra nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú của Cố Trường Huyền, tâm trạng không vui của Tô Bạch lập tức bay lên chín tầng mây, cậu nín cổ Cố Trường Huyền, rồi rướn người hôn lên đôi môi mỏng mê người.

Cố Trường Huyền không nỡ đẩy cậu ra, thế là đành để mặc cậu hôn, sau đó nâng gáy Tô Bạch, bế cả người cậu lên, sau đó gói kĩ trong chăn bông.

Cố Trường Huyền không ngăn cản cũng không đáp lại, nhưng dường như Tô Bạch đã bị nghiện, cậu ngậm môi dưới của hắn, cắn loạn, không giống như hôn môi mà giống như đang ăn một viên kẹo dẻo ngọt đến tận tim.

“Tiểu Bạch”. Cố Trường Huyền vẫn nhớ phải đưa cậu đi khám bệnh, nên nhần nhịn cơn nóng trong lòng, tạm thời tạo khoảng cách với Tô Bạch, tách rời hai đôi môi đang quấn riết cùng một chỗ, cười trách: “Trong phòng có người khác nữa”.

“Ah, có người khác sao”. Tô Bạch yếu ớt lặp lại, nhưng có vẻ cũng không hiểu hàm ý trong câu nói này, vẫn tiếp tục sát vào Cố Trường Huyền, không coi ai ra gì mà vươn đầu lưỡi, liếm khước môi Cố Trường Huyền, sau đó cọ cọ ngực hắn nói: “Ca ca, vừa nãy ta gặp huynh trong mộng”.

“Ca ca đưa người đi khám bệnh đã”. Cố Trường Huyền bị lời nói và hành động của Tô Bạch làm cho dậy sóng lòng, nhưng vẫn nhớ chính sự, “Chờ khỏi bệnh lại nói tiếp được không?”.

“Được”. Tô Bạch ngoan ngoãn đồng ý, rồi giống như mèo con dùng móng vuốt nhỏ cào ngực Cố Trường Huyền, mắt vẫn nửa mở nửa nhắm, mơ màng nói: “Thực ra ta muốn nói nốt một câu, chỉ một câu thôi...”.

“Hửm? Muốn nói gì?”. Cố Trường Huyền dễ dàng.

“Ta mơ thấy, mơ thấy huynh hôn ta...”. Tô Bạch dụi dụi đầu vào cổ Cố Trường Huyền.

Cố Trường Huyền lại cười nhẹ, sau đó hắn cúi đầu hôn lên môi thiếu niên, nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước, sau đó tách ra ngay.

Cố Trường Huyền nói: “Giống như vậy sao?”.

Nói dứt lời hai người liền biến mất, Úc Lũy muốn đi theo lại bị Mạnh Bà ngăn cản.

Về mặt Úc Lũy lạnh lùng nghiêm nghị, nói cụt ngắn: “Có việc?”.

“Ồi”. Mạnh Bà thở dài một hơi.

Úc Lũy thấy không ổn, vội hỏi: “Có phải thân y đó không ở Dương thành?”.

Những nếp nhăn trên mặt Mạnh Bà giãn ra để lộ ý cười, bà nói: “Sao lão có thể lừa gạt chủ thượng chứ?”.

Úc Lũy vẫn lạnh mặt.

Mạnh Bà thở dài: “Thiên hạ bao la, nhưng thần y chỉ có một vị ở Dương thành kia, lão đây nói Dương thành có thần y, là hy vọng chủ thượng có thể đến Dương thành sớm một chút, giải quyết chuyện ly quỷ. Nhưng chuyện Dương thành có thần y cũng không phải giả”.

Sắc mặt Úc Lũy càng lạnh hơn, áo bào màu đen không gió tự bay, ánh mắt nhìn Mạnh Bà đã có chút không vui.

Mạnh Bà lắc đầu nói: “Quỷ đế không cần dùng ánh mắt ấy nhìn lão, lòng trung thành của Minh giới đối với chủ thượng sâu tận xương tủy, lão tuyệt đối không hai lòng với chủ thượng”.

“Vậy sao bà tính toán những chuyện đó?”. Thần sắc Úc Lũy hơi hòa hoãn, nhưng vẫn còn đề phòng.

“Chủ thượng vốn tự do tự tại, không quan tâm đến mọi chuyện, nhưng ta thân là thuộc hạ, đương nhiên phải dùng hết khả năng hỗ trợ, làm lớn mạnh cõi u minh”, Mạnh Bà thành khẩn nói, “Chuyện ly quỷ sớm muộn cũng phải giải quyết, chủ thượng ắt phải đi Dương thành một chuyến, lão nói Dương thành có thần y, chủ thượng sẽ đi ngay, như vậy, vừa chữa được bệnh cho người kia, vừa xử lý chuyện ly quỷ, vẹn cả đôi đường, có sao không làm?”.

“Nếu bà thực sự trung thành tận tụy, không có dã tâm, vậy thì sao phải giải thích nhiều với ta”. Úc Lũy đã có chút mất kiên nhẫn, phất tay áo định rời đi.

Mạnh Bà tốt tính lần này cũng hơi oán thán, bà chặn trước mặt Úc Lũy, kể khổ: “Nào phải lão muốn nói, là quỷ đế hỏi lão trước kia mà”.

“Rốt cuộc bà muốn nói gì?”. Úc Lũy dừng bước, vẫn là dáng vẻ mất kiên nhẫn.

“Lão chỉ muốn nói cho quỷ đế biết, không phải ta gọi ngài đến bảo vệ chủ thượng, mà là Thần Đồ đại nhân”.

Úc Lũy ngẩn người, mấp máy môi, sau đó lẩm bẩm một mình: “Y gọi ta làm gì?”.

Mạnh Bà không nhịn được lại cảm râm hai câu: “Ngài và Thần Đồ đại nhân đều là Đông Phương quỷ đế, lẽ ra nên một lòng đoàn kết mới phải, sao có thể cứ kèn cựa nhau, Thần Đồ đại nhân rõ là muốn gặp ngài, cho nên mới nhờ ta gọi ngài tới bảo vệ chủ thượng. Ngài cũng đừng làm giá nữa...”.

“Một lòng đoàn kết, y đã bao giờ một lòng với ta chưa...”. Úc Lũy thấp giọng nói một câu này, rồi biến mất ngay trước mặt Mạnh Bà.

11. Chương 11: Còn Muốn

Edit: Kogi

Dương thành quả nhiên có thần y, thần y khám bệnh bốc thuốc cho Tô Bạch, sau khi Tô Bạch uống thuốc xong, cơn sốt đã hạ xuống.

Nhưng dù đã hết sốt, nhưng Tô Bạch vẫn phải uống thuốc thêm hai ngày để khỏi hẳn, lần trước khi uống thuốc này Tô Bạch đang mê man, nên cũng không thấy đắng lắm, nhưng lần này đang lúc tỉnh táo, Tô Bạch mới thực sự biết loại thuốc này khó uống cỡ nào.

Cậu lấy lưỡi nếm thử, mặt mũi nhăn nhó, rùng mình, dáng vẻ khó chịu của Tô Bạch khiến người khác nhìn mà thương, Cố Trường Huyền ở một bên cũng rất đau lòng, liền quẹt mũi nhỏ của cậu, dỗ dành: “Đắng không?”.

Tô Bạch vốn định nói là đắng, nhưng thấy vẻ lo lắng trên mặt hắn, liền cảm thấy mình nên ngoan ngoãn hiểu chuyện hơn, không để hắn phải buồn lòng, thế là Tô Bạch vỗ ngực, khẳng định chắc nịch: “Không đắng, ta uống một ngụm là hết sạch!”.

Nói xong Tô Bạch thực sự cầm bát lên, uống từng ngụm từng ngụm hết bát thuốc, Cố Trường Huyền không kịp ngăn cản, chỉ có thể nhìn thiếu niên ngửa đầu, cần cổ thon dài trắng nõn, hầu kết lên xuống theo động tác của cậu.

Cố Trường Huyền chẳng hiểu sao cũng nuốt nước bọt, mắt hắn bất giác dời về lồng ngực để trần của Tô Bạch, nhìn chỗ đó hồi lâu, đến khi Tô Bạch liếm sạch giọt thuốc cuối cùng trong bát, rồi đưa chiếc bát sứ men xanh vào tay Cố Trường Huyền.

“Ta uống hết rồi”. Tô Bạch nghiêng đầu nhìn Cố Trường Huyền, mắt sáng lấp lánh, tựa hồ đang khoe với nam nhân đối diện.

“Ng ngoan lắm”. Cố Trường Huyền nhéo nhéo cằm Tô Bạch, sau đó nhấc tay, lấy ngón cái lau giọt thuốc ở khóe môi thiếu niên, rồi liếm đi giọt thuốc trên ngón cái ngay trước mặt cậu.

“Không phải nói là không đắng sao? Ta nếm thấy hơi đắng mà?”. Cố Trường Huyền nhíu mày.

“Hả, đắng sao?”. Tô Bạch chớp chớp mắt, vô tội nhìn Cố Trường Huyền.

“Chờ ta một lát”. Cố Trường Huyền thấy thế cười cười, sau đó vuốt mái tóc mềm mại của Tô Bạch, chỉ để lại một câu như vậy rồi quay người rời đi.

“Phì phì”. Sau khi Cố Trường Huyền đi, Tô Bạch mới le lưỡi, dùng cả hai tay quạt gió, vừa nãy nói không đắng đương nhiên nhiên là nói dối, hiện tại Tô Bạch cảm thấy lưỡi không phải của mình nữa rồi.

Cố Trường Huyền đi rất nhanh đã quay lại, dọa Tô Bạch giật mình vội vàng thu lại động tác, sau đó ngoan ngoãn ngồi trên giường.

Thiếu niên xinh đẹp trắng trắng mềm mềm vừa ngoan vừa nghe lời khiến người ta vừa nhìn đã thích, Cố Trường Huyền lòng mềm nhũn, đặt đĩa mứt quả lên bàn, sau đó véo một miếng mứt định đưa đến bên miệng Tô Bạch.

Tô Bạch nhìn theo chăm chú, trực giác nói với cậu Cố Trường Huyền mang đến đồ ăn ngon, vì vậy liền mở to mắt thèm thuồng đến bên bàn, muốn ôm cả đĩa mứt.

Nhưng tay cậu còn chưa chạm vào đĩa, Cố Trường Huyền đã chặn eo cậu tóm về, nâng cằm cậu bảo cậu há miệng.

“A!”. Tô Bạch nghe lời há miệng, mắt cũng nhắm chặt, Cố Trường Huyền không nhịn được cười, đem mứt quả bỏ vào miệng Tô Bạch, sau đó quẹt mũi cậu, cười nói: “Người nhắm mắt làm gì?”.

Không nên nhắm mắt sao, Tô Bạch còn chưa kịp suy nghĩ cẩn thận vấn đề này, đã bị thứ ngon lành trong miệng hấp dẫn toàn bộ lực chú ý, mắt cậu sáng lên, ra sức nhai nhai, sau đó thỏa mãn rên ra tiếng.

“Còn muốn ~”. Tô Bạch nín cổ Cố Trường Huyền há miệng tiếp, làm nũng với hắn.

Cứ dứt ăn như vậy một lúc, Thần Đồ đột nhiên xuất hiện trước mặt Tô Bạch và Cố Trường Huyền, vừa nhìn thấy hai người ngồi cùng với nhau, Thần Đồ ảo não vỗ gáy, định lên chuồn đi.

“Nói, chuyện gì?”. Cố Trường Huyền đột nhiên lên tiếng, hắn không nhìn về phía Thần Đồ, vẫn dụi dằm ngấm Tô Bạch, sau đó dứt một miếng mứt quả vào miệng Tô Bạch, Tô Bạch mơ màng ngậm miếng mứt, đồng thời ngậm luôn ngón tay Cố Trường Huyền, Cố Trường Huyền cũng không rút ra, Tô Bạch cũng để mặc hắn ăn đậu hũ.

“Khụ”. Thần Đồ không dám ngắt đầu, sợ lại nhìn phải cảnh tượng gì không nên nhìn, cứ chăm chăm nhìn mũi giày của mình, có chút không tự nhiên nói: “Chỉ là muốn báo cáo về chuyện ly quỷ”.

“Ra ngoài đi, hiện giờ bốn tọa không muốn nghe”. Cố Trường Huyền hiểu rõ Thần Đồ, vừa nghe đã biết người này không nói thật, vì vậy cố ý kích y.

“Ấy, khoan khoan, thực ra ta muốn hỏi”, Thần Đồ ngượng nghịu, tiếng nhỏ như muỗi kêu, “Úc Lũy tới chưa?”.

“Tới rồi”. Lần này Cố Trường Huyền trả lời rất khoái chí, cũng không nể nang gì mà nói thẳng: “Chắc không muốn gặp người nên không hiện ra”.

Thần Đồ như vừa bị gội một chậu nước lạnh, tâm trạng ngại ngùng lập tức biến mất, suýt nữa bùng nổ ngay tại chỗ.

Vì không muốn gặp mình ư, mình đã làm gì hấn cơ chứ? Thần Đồ thở phì phì sập cửa bỏ đi, đi một lúc lại thấy không đúng lắm, sợ hãi quay lại cười làm lành với Cố Trường Huyền, “Ngại quá ngại quá, tiểu nhân mới nãy hơi nặng tay, giờ đóng cửa lại cho ngài ngay đây he he”.

Cố Trường Huyền không tính toán với y, chỉ lại nghĩ về chuyện lúc trước.

Khi đó Tô Bạch đang vịn vai hấn lên lên xuống xuống, không hiểu sao hai người lại nhắc đến Úc Lũy và Thần Đồ, Cố Trường Huyền đẩy hông, hỏi: “Hai tên đó lại làm sao rồi?”.

Tô Bạch rên khê một tiếng, ánh mắt mê ly, cậu nằm trên ngực Cố Trường Huyền thở dốc, giọng điệu lười nhác mà quyến rũ, nói: “Còn sao nữa, Thần Đồ tưởng Úc Lũy thích huynh, Úc Lũy tưởng Thần Đồ thích ta, hai người đó vì chuyện này mà đánh nhau”.

Tô Bạch nói xong liền cười khanh khách, túm tóc Cố Trường Huyền nói: “Ta biết bọn họ hiểu lầm, đã không giúp họ tháo gỡ thì thôi, lại còn lên xem họ đánh nhau, có phải ta rất hư không?”.

Cố Trường Huyền trở mình, đảo ngược vị trí của hai người, sau đó ra sức chinh phạt, một lúc lâu sau dừng lại cười nói: “Giờ mới biết mình hư sao?”.

Tô Bạch bị giày vò quá chừng, còn chưa thỏa mãn, rướn cổ nói: “A ~ dừng dừng lại, nhanh nữa lên”.

“Tuân mệnh”. Cố Trường Huyền cúi xuống hôn khéo môi Tô Bạch, ý cười càng đậm.

Kogi: Tội nghiệp bạn Thần Đồ, toàn đến đúng lúc đôi trẻ đang hành sự:v

12. Chương 12: Nhảy Sông Tự Vãn

Edit: Kogi

Cố Trường Huyền đang suy nghĩ vẩn vơ, cúi đầu liền thấy Tô Bạch ngược mắt tha thiết nhìn mình, đôi mắt trong veo như nước, rõ ràng là vẽ ngây thơ trong sáng, đâu có mị hoặc và quyến rũ trong tình sự như xưa.

Nhưng sự đối lập mạnh mẽ này lại khiến Cố Trường Huyền nóng hết cả người, hấn không thể chờ đợi nữa, chỉ muốn nhìn ngắm Tô Bạch lộ ra dáng vẻ đó một lần nữa, vì vậy trong mắt ánh lên sự cân nhắc.

Cố Trường Huyền cùng Tô Bạch đan mười ngón tay vào nhau, sau đó nhẹ nhàng dùng sức kẹp ngón tay thiếu niên, thuận thế đẩy ngã cậu xuống giường, hôn lên tai cậu.

Không phải là nụ hôn phớt nhẹ nhàng như trước, lần này Cố Trường Huyền trực tiếp dùng lưỡi đảo quanh lỗ tai ửng đỏ, không mạnh không nhẹ cắn dái tai một cái, đầu lưỡi cũng dò xét sâu vào trong.

Tô Bạch sao chịu nổi kích thích như vậy, nhất thời toàn thân run rẩy, muốn chui ra ngoài, nhưng lại bị Cố Trường Huyền chặn eo, không cho cậu chạy trốn.

“Ca ca ~”. Tô Bạch thay đổi giọng điệu gọi hân, tiếng gọi phát ra ngọt ngào vô cùng. Cố Trường Huyền càng nghe càng nóng, nhất thời không khống chế được sức lực, mút ra một dấu ấn đỏ ửng trên cổ Tô Bạch.

Tô Bạch thực sự sắp khóc, nhưng cũng chỉ nức nở khê khê, không có ý định chạy trốn nữa.

“Hồng rồi hồng rồi, chủ tử tổ tông ơi ngài mau mau đi xem, Liễu Phù cô nương đang đứng trên cầu, con ly quỷ ở bên cạnh sắp đẩy cô ta xuống sông rồi!”. Thần Đồ vừa mới đi lại liêu xiêu xông vào, thở hổn hển lớn tiếng nói.

Cố Trường Huyền neho mắt, tay nắm thành quyền, trán nổi gân xanh, nếu không phải Tô Bạch còn đang ở dưới thân, Thần Đồ chắc chắn người này sẽ lật tung cả căn phòng.

Thần Đồ run rẩy không dám phát ra tiếng, tình huống ly quỷ thực sự đặc biệt, trừ phi Cố Trường Huyền đích thân ra tay, không thì không người nào có thể bắt được nó hay đánh được nó, nếu không phải vì thế, Thần Đồ cũng không mạo hiểm tính mạng đến đây phá rối.

Thần Đồ nói gì Cố Trường Huyền chẳng nghe lọt tai lấy một chữ, hân chỉ biết đúng lúc mình đang hứng thú, lại bị tiếng hét của Thần Đồ quét sạch tâm tình, luồng tà hỏa trong người còn chưa lui xuống, cứ dờ dờ ương ương kẹt ở đó, nếu không phát tiết ra thì đúng là khó chịu đến chết.

Thần Đồ đành thử nháy mắt ra hiệu cho Tô Bạch, Cố Trường Huyền tuy thay đổi thất thường, vui giận khó đoán, nhưng trước mặt người này, từ xưa đến giờ luôn luôn dễ tính đến không thể dễ tính hơn, chỉ cần Tô Bạch dỗ dành một chút, Cố Trường Huyền nhất định sẽ không tính toán với mình, thế là mình sẽ an toàn.

Không biết là Tô Bạch hiểu ánh mắt của Thần Đồ, hay là không nỡ nhìn nam nhân trên người nhú mào, vì vậy liền nhồm dậy, hôn “chụt” một cái lên mặt Cố Trường Huyền, rất tự nhiên dỗ dành: “Ca ca, huynh đừng khó chịu nữa, về rồi lại cho huynh hôn, chúng ta đi xem cô nương nhảy sông kia đã”.

Đôi môi thiếu niên mềm mại ngon miệng, nhẹ nhàng in lên mặt Cố Trường Huyền, Cố Trường Huyền cảm thấy lòng mình tan chảy đến nơi, luồng tà hỏa không có chỗ phát tiết, cơn thịnh nộ sắp bùng nổ gì gì đó, tại thời điểm ấy đều tan thành mây khói, Cố Trường Huyền chỉ muốn ôm chặt người trong lòng, đồng ý tất cả yêu cầu của cậu.

Thế là Cố Trường Huyền giãn chân mày, mỉm cười với Tô Bạch, dịu dàng nói: “Được, nếu Tiểu Bạch muốn xem, vậy chúng ta cùng đi xem xem”.

Thần Đồ lau mồ hôi lạnh trên trán, đưa Cố Trường Huyền và Tô Bạch tới chỗ cô nương kia.

“Xảy ra chuyện gì?”. Cố Trường Huyền nắm tay Tô Bạch xoa nắn, hờ hững hỏi một câu.

“Ai, chuyện đơn giản là thế này”, Cố Trường Huyền vừa đến Thần Đồ liền yên tâm, ngữ khí cũng chậm lại, “Con ly quỷ này kiếp trước hình như có khúc mắc gì đó với Dương Thanh Cửu công tử ở Dương thành, trùng hợp là, đối tượng đính hôn với Thanh Cửu công tử hai ngày trước chính là Liễu Phù tiểu thư ở trên cầu, đây còn chẳng phải con quỷ đó tới trả thù Liễu cô nương sao”.

Tô Bạch nhất thời hiếu kì, liền giẫy khởi tay Cố Trường Huyền phi thân lên, đến đứng bên cạnh Liễu cô nương, vỗ vỗ vai cô ta định nói chuyện, “Này, vì sao cô lại muốn nhảy sông hả?”.

“A a a a!”. Bên cạnh bất thành linh xuất hiện một người, ai mà không bị dọa giật mình, cô nương kia vốn định nhảy sông tự vẫn, nhưng hiện giờ không phải lúc, nay bị Tô Bạch dọa như vậy, chân mất thăng bằng liền rơi xuống.

“Ôi!”. Tô Bạch muốn vươn tay kéo cô nương kia, kết quả cũng không đứng vững, rơi xuống theo.

“Tiểu Bạch!”. Cố Trường Huyền vội vớt Tô Bạch lên, rồi thi pháp hong khô tóc tai quần áo Tô Bạch, trên cầu vốn có một đám người vây xem, thấy Tô Bạch và Cố Trường Huyền dịch chuyển trăm mét trong nháy mắt liền kinh hãi vô cùng, hoảng loạn la hét chạy tứ tán, không có ai đi cứu cô nương bị đuối nước.

Thần Đồ sốt ruột lắm, định ra tay cứu giúp, nhưng hết lần này đến lần khác đều bị ly quỷ ngăn cản, dùng sức cũng không tránh thoát, Thần Đồ chỉ có thể trơ mắt nhìn Liễu Phù cô nương chìm xuống đáy sông, không rõ sống chết.

13. Chương 13: Tổ Tông

Edit: Kogi

Đến khi Thần Đồ thoát khỏi con ly quỷ vớt cô nương kia lên, cô nương đã tắt thở.

Tô Bạch lặng người, ngẩng đầu hỏi Cố Trường Huyền: “Cô ấy chết rồi sao?”.

Cố Trường Huyền thương Tô Bạch, sao có thể nói thật, chỉ có Thần Đồ ở bên cạnh tức giận nói: “Tắt thở rồi, người nói xem?”.

Y mời Cố Trường Huyền tới để bắt ly quý, vì Tô Bạch nhanh nhẩu đoảng, đã không bắt được ly quý, còn làm mất đi một cô nương tài hoa tao nhã.

Tô Bạch rơi nước mắt lã chã, Cố Trường Huyền nhìn cậu như vậy cũng khó chịu theo, liền nhẹ nhàng dỗ: “Đừng lo, cô nương ấy không sao, người ngủ ngoan một giấc, tỉnh dậy là gặp được cô ta rồi”.

Cố Trường Huyền nói xong liền hôn lên trán Tô Bạch, đồng thời làm phép ngủ mê lên người Tô Bạch.

Sau khi đặt Tô Bạch xuống, Cố Trường Huyền lạnh lùng nhìn Thần Đồ, cho dù trước mặt người khác Cố Trường Huyền giả vờ phóng khoáng hào hoa thế nào đi nữa, chỉ cần là chuyện liên quan đến Tô Bạch, hẳn sẽ không thể giữ mình bao dung tốt bụng được, vừa nãy Thần Đồ đã hét vào mặt Tô Bạch, vậy thì Cố Trường Huyền chắc chắn phải bắt y trả giá một chút.

Thế là Cố Trường Huyền ném sổ sinh tử cho Thần Đồ, lạnh giọng phân phó: “Về địa phủ bảo Diêm La vương cho cô nương này thêm hai mươi năm tuổi thọ”.

Thần Đồ cầm sổ sinh tử định nói gì đó, nhưng há miệng hồi lâu cũng không nói được gì, cuối cùng mang vẻ mặt xoắn xuýt nhận lệnh rời đi.

Diêm La vương đang gà gât trên bảo tọa, Thần Đồ đến làm ông ta giật mình, bộ râu đen rung rung.

“Ấy, Thần Đồ đại nhân, sao ngài không hộ tống lão tổ tông, tới chỗ ta làm gì vậy?”. Diêm La vương vẫn còn kinh sợ vỗ vỗ ngực, nhìn Thần Đồ, âm dương quái khí nói.

Thần Đồ cũng chẳng vòng vo, trợn trắng mắt nói thẳng: “Dương thành có tiểu thư Liễu Phù, hôm nay cô ta chết đuối, phiền ngài...cho cô ta thêm hai mươi năm tuổi thọ”.

Diêm La vương nghi ngờ liếc mắt nhìn Thần Đồ, lật sổ sinh tử Thần Đồ mang tới, vuốt râu mép ra vẻ bề trên nói: “Thần Đồ đại nhân nói vậy là sao, địa phủ chúng ta cũng có luật lệ, có phép tắc, cô nương này đã hết tuổi thọ, lý nào lại kéo dài sinh mệnh được?”.

“Mệnh của cô ta chưa hết”. Thần Đồ than thở.

“Mệnh chưa hết? Kiếp trước cô nương này đẩy chị ruột mình xuống nước, kiếp này chết đuối cũng là vì trả nợ kiếp trước, đây là nhân quả báo ứng, vốn là đáng kiếp. Ở đâu ra chuyện mệnh chưa hết?”. Diêm La vương cần nhằn kêu la.

Thần Đồ đành tung đòn sát thủ, vẩy vẩy tay với Diêm La vương, nhướn mày nói: “Ta đâu dám tùy tiện sửa tuổi thọ của người phạm, còn không phải ý của lão tổ tông kia sao”.

Diêm La vương vung tay áo, trợn mắt nhìn Thần Đồ: “Thế sao không nói sớm, lại còn lằng nhằng với ta

làm gì”.

Thần Đồ tức đến nổi suýt thì ngã ngửa, từ lúc y đến có nói quá ba câu chưa? Thế là sau khi đứng vững liền mồm lại: “Chẳng phải vừa nãy còn nói địa phủ cũng có luật lệ sao? Sao giờ lại hấp ta hấp tấp đi sửa sổ sinh tử rồi?”.

Diêm La vương mặt dày, nghe lời này mặt không đỏ tím không đập, vừa chấm bút thần vào mực, vừa cười nhỉnh nói: “Luật lệ vốn là do lão tổ tông đặt ra, giờ lão tổ tông muốn đổi, đó cũng là chuyện đương nhiên, sao, Thần Đồ đại nhân không phục à?”.

Diêm La vương ba xạo mấy câu liền chĩa mũi giáo về phía mình, Thần Đồ tức giận trừng mắt nhìn, chỉ vào Diêm La vương nói: “Ông ông ông đừng có mà vu oan cho ta!”.

Tay cầm sổ sinh tử của Diêm La vương chợt khựng lại, hô to một tiếng nói: “Không đúng! Nói đến đây ta mới nghĩ ra, cái luật ‘nợ khi còn sống chưa trả hết, kiếp sau phải trả bằng sạch’ là do lão tổ tông đặt, sao bây giờ lão lại vì một cô nương ở nhân gian mà phá luật chứ?”.

Thần Đồ hơi mất kiên nhẫn, nhưng vẫn giải thích: “Ai bảo là vì một cô nương phạm trần? Còn không phải vì Tô Bạch sao?”.

“Cái gì?”.

“Chỉ trách cô nương đó tốt số, vốn dĩ phải chết chắc, nhưng trước khi chết lại được Tô Bạch đụng vào một cái, Tô Bạch tưởng mình hại chết nàng ta, sau đó liền đau lòng buồn bã, nước mắt rơi lã chã”, Thần Đồ vừa nói vừa hoa chân múa tay, sinh động vô cùng, “Vị tổ tông của chúng ta sao nỡ để tiểu tổ tông này khóc, không thể nào, vậy là liền sai ta tới kéo dài tính mạng cho cô nương kia”.

Chuyện đã rõ đầu đuôi, nhìn chung mấy vạn năm nay, những chuyện nghiệp chướng mà vị tổ tông kia làm vì Tô Bạch ít cũng phải hơn nghìn chuyện, so ra thì sửa sổ sinh tử một chút thực sự chẳng phải chuyện lớn gì, thế là Diêm La vương ồ một tiếng, lại cầm bút lên, đang định hạ bút, hình như Diêm La vương lại nhớ ra gì đó, kêu lên: “Cũng không đúng lắm!”.

“Lại không đúng chỗ nào nữa?”. Thần Đồ khoanh tay nhún mày bất đắc dĩ hỏi.

“Sổ sinh tử ở trong tay lão tổ tông, lão tổ tông có thể tự đổi mà, cần gì phiền phức như vậy, còn sai người mang sổ sinh tử tới?”. Diêm La vương đập bàn, nghi ngờ nói.

Dù sao Thần Đồ cũng không thể nói là mình phá đám chuyện tốt của hai người họ, rồi hét vào mặt Tô Bạch, Cố Trường Huyền ăn miếng trả miếng, liền làm mình khôn khổ một phen!

Diêm La vương vừa nhìn thấy nét mặt do dự của Thần Đồ, hai mắt liền sáng quắc, trực tiếp kêu lên: “Ta hiểu rồi, cô nương kia là nhân tình của ngươi, người muốn cứu cô ta, vì vậy giả danh lão tổ tông bảo ta sửa

sổ sinh tử, có đúng không?”.

“Đúng cái gì mà đúng...”. Thần Đồ chẳng buồn thanh minh.

Diêm La vương lại sung sướng vỗ tay liên tục, còn giậm chân gọi quỷ sai tới, “Mau qua đây mau qua đây, Đông Phương quỷ đế Thần Đồ khi quân phạm thượng, biết luật mà còn phạm luật, mau nhốt y lại! Nhốt lại!”.

14. Chương 14: Nịnh Bợ

Edit: Kogi

Thần Đồ không hiểu ra sao bị Diêm La vương nhốt vào phòng tối, đến khi một mình úp mặt vào tường mới hiểu ra ý đồ của Cố Trường Huyền khi sai mình đến địa phủ.

Diêm La vương và mình không hợp nhau, mình còn yêu cầu ông ta sửa sổ sinh tử, Diêm La vương nhất định sẽ nhân cơ hội này hãm hại mình, mục đích trừng trị mình của Cố Trường Huyền cũng đạt được.

Nhưng Thần Đồ sao dám oán trách người kia bụng dạ hẹp hòi, ăn miếng trả miếng, chỉ có thể bóp cổ tay tự than với mình chuyện đã qua rồi.

Diêm La vương nhốt Thần Đồ, chỉ là vì khoái chí nhất thời, thực ra ông không hề nghi ngờ tính chân thực trong lời nói của Thần Đồ, dù sao ở Minh giới này còn chưa có ai dám giả danh vị tổ tông kia vì mục đích cá nhân, nhưng chuyện gì cũng không thể khẳng định một cách tuyệt đối, để phòng ngừa ngộ nhỡ, ông vẫn quyết định đích thân đi gặp Cố Trường Huyền.

“Lão tổ tông!”.

Từ xa Cố Trường Huyền đã nghe thấy tiếng gọi hưng phấn chói tai của Diêm La vương, hấn nhú mày, thẳng tay xách người vào, lạnh lùng nói: “Câm miệng”.

Diêm La vương bị mắng nhưng nét cười trên mặt vẫn không giảm, còn cười nịnh nhìn Cố Trường Huyền, sau đó tự vả mình một cái, phạt tội lắm miệng.

Cố Trường Huyền cũng không nhìn thẳng ông, chỉ vươn tay sờ má Tô Bạch, sau đó đắp chăn kín cho cậu, rồi cất bước đi ra khỏi phòng chính, sang phòng bên cạnh ngồi vào ghế chủ vị.

“Lão tổ tông! Mấy ngày không gặp, ngài còn phong độ anh tuấn hơn trước, diêm lành bao quanh, gần đây nhất định là hạnh phúc tràn trề, may mắn liên miên!”. Diêm La vương cao giọng nịnh hót.

Cố Trường Huyền ắn gân xanh nổi lên trên trán, không nhin nổi ném bay chén trà trong tay ra ngoài.

“Ôi ôi lão tổ tông, không vừa lòng với chén trà này sao”. Diêm La vương hấp tấp chạy đến bên cạnh Cố Trường Huyền, lấy ra một bộ ấm trà gốm thượng hạng bày lên bàn, sau đó thuần thục rót một chén trà dâng lên Cố Trường Huyền, cười títt mắt, “Tiểu nhân sớm biết ngài không quen dùng mấy thứ đồ tầm thường ở nhân gian, vì vậy đặc biệt mang đến cho ngài một bộ trà cụ Minh giới, ngài còn thiếu gì, chỉ cần nói với tiểu nhân một tiếng, tiểu nhân lập tức đưa tới ngay!”.

Gân xanh trên trán Cố Trường Huyền nẩy thành thạch, bị một đồng lời nịnh bợ của Diêm La vương làm cho mệt hết cả não, sắc mặt nháy mắt trở nên âm u.

Tay bưng trà của Diêm La vương run lấy bầy, giờ mới nhận ra Cố Trường Huyền có thể không thích nghe những lời này, nhưng Diêm La vương nhớ tới rất lâu trước đây, năm đó sở dĩ ông vượt qua được chín vị Diêm vương, ngồi lên vị trí chủ điện địa phủ, chính là nhờ cái lưỡi không xương này, và một đồng những lời nịnh hót thuộc nằm lòng.

Khi đó Cố Trường Huyền tổ chức khảo hạch, muốn chọn ra một Diêm vương chủ điện trong số thập điện Diêm vương, quản lý địa ngục luân hồi, chỉ huy vệ binh Ngũ Nhạc (*), Diêm La vương tràn ngập tự tin dự thi, trông thấy Tô Bạch nằm trên đầu gối Cố Trường Huyền, còn Cố Trường Huyền chu đáo cẩn thận bóc nho cho cậu, bóc xong lại dứt đến tận miệng Tô Bạch, mặt mày phải nói là dịu dàng như nước.

() Ngũ Nhạc: năm quả núi lớn tiêu biểu ở bốn phương và vùng giữa Trung Quốc: Đông nhạc Thái Sơn, Tây nhạc Hoa Sơn, Nam nhạc Hành Sơn, Bắc nhạc Hằng Sơn và Trung nhạc Tung Sơn.*

Diêm La vương nhanh trí, lập tức quỳ xuống đất, la lớn: “Tô tiên quân tướng như rồng phượng, thiên hạ tuyệt sắc, cùng với lão tổ tông của chúng ta đúng là một đôi trời sinh!”.

Cố Trường Huyền còn chưa có phản ứng gì, Tô Bạch lại lập tức chống cằm, mắt sáng lên chỉ vào Diêm La vương, cắn quả nho ngọng nghịu nói: “Lời hay lắm, lời tiếp cho bản tiên quân!”.

Cố Trường Huyền cười rõ tươi, trực tiếp nâng mông người ta bế lên đùi mình, sau đó hôn một cái lên chân mày Tô Bạch, rồi đưa tay ra nhận hạt nho Tô Bạch nhả ra.

“Ôi!”. Diêm La vương vừa nhận được lệnh, liền lập tức mở cửa cổng ngăn lũ, miệng huyền thuyên không dứt lời, “Lão tổ tông của chúng ta là nhân vật như thế nào? Trên trời dưới đất cũng chỉ có Tô tiên quân xứng với ngài mà thôi”.

“Tô tiên quân và lão tổ tông nhân duyên trời định, nhất định sẽ tương thân tương ái, tình sâu nghĩa nặng, hạnh phúc mỹ mãn, tình yêu tuôn dài như nước sông!”.

“Trên trời nguyên làm chim liền cánh, dưới đất nguyên làm cây liền cành! Nói vậy nghĩa là Tô tiên quân và lão tổ tông sẽ kết làm phu thê, ân ái vô cùng, cũng tức là Tô tiên quân và lão tổ tông, tình yêu bền vững với thời gian, đời đời kiếp kiếp không tách rời! Nói gì thì nói vẫn là Tô tiên quân và lão tổ tông à!”.

Tô Bạch ở trên đồi Cổ Trường Huyền nghe cười khanh khách không ngừng, cười run cả người, cứ như vậy mà sát hai cái, cơn lửa nóng mới lui xuống của người phía sau liền lập tức chậm chậm bốc lên, Cổ Trường Huyền cũng không quan tâm có một Diêm vương đang quỳ ở dưới, trực tiếp luồn tay vào áo Tô Bạch, vuốt ve một nụ anh đào xinh xắn.

“Đừng...”. Tô Bạch ưm một tiếng từ chối, oán tránh: “Bên dưới còn có người”.

“Ông ta dám nhìn sao?”. Cổ Trường Huyền gác cằm lên vai Tô Bạch buồn bực nói, tăng thêm sức lực ở tay.

“Tiểu nhân không dám nhìn, tiểu nhân không nhìn thấy gì hết!”. Diêm vương cúi đầu thấp hơn, miệng tiếp tục lải nhải: “Tình cảm giữa Tô tiên quân và lão tổ tông thực sự là nhật nguyệt sáng tỏ, thiên địa chứng giám! Người nghe ngưỡng mộ, người gặp phục sát đất, cảm động đến nỗi nước mắt đầm đìa!”.

“Diêm La vương này thật biết ăn nói”. Tô Bạch hiển nhiên đã thỏa hiệp, xoay người vịn cổ Cổ Trường Huyền, tóc mai hai người chạm vào nhau, “Cho ông ta vị trí chủ điện Diêm vương đi, rồi bảo ông ta mau biến ra ngoài”.

Giọng nói đã mang theo vài phần khó nhịn, Cổ Trường Huyền cũng không muốn dây dưa, liền phát tay biến Diêm La vương thành một luồng khói xanh, sau đó tách hai đùi Tô Bạch, cúi người cắn đôi môi châu ngọc của cậu, nói: “Nghe lời người hết”.

Tóm lại cứ như vậy Diêm La vương nhận được vị trí chủ điện Diêm vương, từ đó về sau càng kiên định đi lên con đường nịnh bợ, nhưng hôm nay nịnh hót vẫn giống hôm đó mà sao không xài được nhỉ?

15. Chương 15: Kéo Dài Tính Mạng

Edit: Kogi

Tô Bạch vẫn đang ngủ ở phòng cách vách, Cổ Trường Huyền không muốn lúc cậu tỉnh dậy lại không nhìn thấy mình, liền sốt ruột nói thẳng: “Bớt nói với ta những lời nhảm nhí đi, bảo ông kéo dài tính mạng cho Liễu cô nương ở Dương thành, ông đã làm chưa?”.

Diêm La vương theo bản năng lại cười nịnh, chấp tay nói: “Thì ra đây thực sự là ý của lão tổ tông à, vừa rồi Thần Đồ đại nhân nói không rõ ràng lắm, tiểu nhân còn sợ y giả danh lão tổ tông làm việc, không ngờ...”.

Có lẽ Cổ Trường Huyền đem tất cả kiên nhẫn của mình đặt hết lên người Tô Bạch, vì vậy đối với người ngoài chẳng có được một chút kiên nhẫn nào, hắn đập bàn gỗ bên cạnh, cắt đứt những lời lải nhải của Diêm La vương, lạnh lùng nói: “Diêm La, lời bản tọa vừa nói, ông coi như gió thoảng bên tai phải không?”.

Diêm La vương run lên, ý thức được mình đang lẩm miệng, không dám nói thừa thãi nữa, vội vàng lục tìm

sổ sinh tử, hấp tấp thêm vào sau đó chấp tay nói với Cố Trường Huyền: “Kéo dài rồi, kéo dài rồi, lần này thì kéo thật rồi”.

Lúc này phòng chính truyền đến tiếng lệt xệt, Cố Trường Huyền vội đứng dậy đi xem, nhưng chưa kịp làm gì đã bị Tô Bạch nhào vào lòng.

Khuôn mặt Cố Trường Huyền lại trở nên dịu dàng, hần sờ sờ má Tô Bạch, nhẹ nhàng hỏi: “Dậy rồi à?”.

“Ừm”. Tô Bạch dụi đôi mắt hơi lim dim, rõ ràng vẫn còn ngái ngủ, nhưng vẫn nhớ tới chuyện cô nương đuổi nước, liền kéo vạt áo Cố Trường Huyền, hỏi hần: “Cô nương nhảy sông kia tỉnh chưa?”.

“Tỉnh rồi, lát nữa ta dẫn người đi gặp”. Cố Trường Huyền ôm Tô Bạch ngồi lên ghế trường kỷ nệm êm, ôm cậu dõ: “Ngồi ngoan ở đây đợi ca ca một lát, có chút chuyện cần xử lý”.

Tô Bạch vừa dụi mắt vừa gật đầu, cô nương kia tỉnh lại thì tốt rồi, mình cũng không phải gấp gáp muốn gặp cô ấy.

Diêm La vương vừa thấy Tô Bạch hai mắt liền sáng quắc, năm đó ông được làm chủ điện Diêm vương, phần lớn là nhờ một câu nói của Tô Bạch, vì vậy Diêm La vương vừa cảm kích vừa nhiệt tình với Tô Bạch, vừa định gọi một tiếng Tô tiên quân, ánh mắt cảnh cáo của Cố Trường Huyền lại phóng tới, dọa Diêm La vương hốt hoảng nuốt lời sắp ra miệng xuống.

“Ngoài chuyện cô nương kia, ta còn có một việc khác muốn giao phó cho ông”. Cố Trường Huyền gập ngón tay gõ gõ lên án mấy cái, “Mặc dù ly quỷ không vào được luân hồi, sắp thoát khỏi sáu giới, nhưng dù sao tên vẫn khắc trên sổ sinh tử, theo như hôm nay quan sát, khi oán khí của ly quỷ dữ dội nhất, tên trong sổ sinh tử sẽ biến động pháp phù, ông phải tìm một quỷ sai đáng tin cậy một chút theo dõi sát sao, một khi có chuyện xảy ra liền lập tức báo cho ta”.

“Rõ, ngài yên tâm, việc này tiểu nhân sẽ đích thân làm, nhất định sẽ không xảy ra bất trắc”. Diêm La vương cười hớn hở, vừa định lấy quyển sổ đặt trước mặt Cố Trường Huyền, lại bị Tô Bạch vươn tay nhỏ giành mất.

Diêm La vương nhất thời không biết có nên lấy lại sổ sinh tử hay không, Cố Trường Huyền còn nhíu mày nhìn ông nói: “Ông tự theo dõi? Việc lớn việc nhỏ ở địa phủ ông không cần xử lý sao? Việc này giao cho Chuyển Luân vương làm, đừng gây rắc rối cho ta”.

“Dạ dạ dạ, ta nghe lão tổ tông hết”. Diêm La vương giơ tay chỉ chỉ quyển sổ, cười nịnh, thăm dò nói: “Vậy còn sổ sinh tử, tiểu nhân lấy lại ha?”.

Tô Bạch đang lật xem hăng hái, vừa nghe vậy liền ngẩng đầu lên, đưa quyển sổ trong tay ra, chớp mắt nói: “Ông cần nó sao?”.

Cố Trường Huyền nắm tay Tô Bạch kéo về, vòng trong ngực mình, nói như lẽ đương nhiên: “Không cần đưa cho ông ta, người cứ xem đi, bao giờ chán ta gọi ông ta tới lấy”.

Diêm La vương sớm đã quen với việc Cố Trường Huyền cưng chiều Tô Bạch đến không có nguyên tắc, vì vậy cũng chẳng lạ gì, liền biết điều chuẩn đi sớm.

Nhưng Cố Trường Huyền đột nhiên lại thêm một câu: “À, Thần Đồ...”.

“Tiểu nhân lập tức thả Thần Đồ đại nhân ngay”. Diêm La vương tự cho là mình phản ứng nhanh nhạy, nhưng không ngờ Cố Trường Huyền lại thản nhiên nói: “Ta muốn nói, nhốt y thêm hai ngày nữa!”.

“Hả?!”.

Diêm La vương gãi đầu rời đi, lúc này Tô Bạch cũng đã tỉnh táo hoàn toàn, liền quay lại hỏi Cố Trường Huyền: “Ca ca sao lại nhốt Thần Đồ hai ngày?”.

Cố Trường Huyền nằm nghiêng trên trường kỷ, đang chống đầu ngắm gương mặt xinh đẹp của Tô Bạch, thấy Tô Bạch quay đầu lại, cũng không giấu diếm mà nói thật: “Bởi vì y dọa người khóc”.

Nói đến đây Tô Bạch lại hơi ngượng ngùng, vành tai cậu hơi ửng đỏ, cảm thấy khóc như vậy thật là mất mặt, còn khẽ lầm bầm: “Đâu phải tại Thần Đồ, tưởng cô nương kia bị ta hại chết nên mới khóc mà”.

“Cô ta còn sống khỏe mạnh, Tiểu Bạch đừng lo lắng”. Cố Trường Huyền vươn tay quét qua đuôi mắt Tô Bạch, đuôi mắt khi không ướt lệ cũng mang theo màu hồng hồng, khiến người nhìn mà tim ngứa, thậm chí áp thiếu niên này dưới thân hung hăng bắt nạt cho khóc lên.

“Ừm”, Tô Bạch quay đi lật xem sổ sinh tử, vừa lật vừa nói: “Đang nóng thế này, Thần Đồ còn bị nhốt...”.

Cố Trường Huyền trong lòng nóng như thiêu như đốt, liền nắm đầu ngón tay Tô Bạch nói: “Tiểu Bạch cũng thấy nóng sao?”.

“Ừm ừm”. Tô Bạch giơ sổ sinh tử lên quạt gió.

Hầu kết của Cố Trường Huyền chuyển động, màu mắt hơi sẫm, dẫn dụ: “Cởi quần áo ra đi, cởi ra sẽ hết nóng”.

16. Chương 16: Động Lòng

Edit: Kogi

Tô Bạch mơ mơ màng màng, ngón tay đã vén vạt áo của mình lên, nhưng vẫn ngây thơ hỏi Cố Trường Huyền một câu: “Cởi ngay bây giờ à?”.

Sao lại dễ gạt vậy?

Cố Trường Huyền cười thầm, nhưng không định tha cho Tô Bạch, hắn trực tiếp ngồi dậy mút gáy Tô Bạch, nằm tay Tô Bạch phanh vạt áo sang hai bên, nghiêng đầu cười: “Chứ sao nữa”.

Tại Tô Bạch lại đỏ, người cũng run lên, cậu có thể cảm giác được nơi gáy ẩm ướt, hình như hắn cố ý liếm cậu một cái.

Tô Bạch đỏ mặt, nhưng vẫn tiếp tục tuột áo xuống, mặc dù cảm thấy làm vậy có chút xấu hổ không rõ, nhưng ai bảo cậu cam chịu người phía sau, căn bản không cách nào từ chối yêu cầu của hắn.

“Còn, còn cởi tiếp sao?”. Tô Bạch quay lại khẽ hỏi.

Làn da thiếu niên trắng nõn, đầu vai trần mượt mà lộ ra khiến người ta thêm nhỏ dãi, ánh mắt Cố Trường Huyền say mê ôm cậu vào lòng, dùng ngón tay ma sát môi Tô Bạch.

Giọng nói đã trầm khàn, hỏi lại: “Tiểu Bạch còn muốn cởi gì nữa?”.

“Ừ...”. Bị ma sát khoe môi, lời nói không tránh khỏi sẽ có chút hàm hồ, ánh mắt Tô Bạch mê ly, mơ hồ nói ra tiếng lòng: “Quần không phải cởi sao?”.

“Ngốc quá”. Cố Trường Huyền cười bất đắc dĩ, sau đó hôn mạnh một cái lên đỉnh đầu Tô Bạch, giúp Tô Bạch mặc quần áo vào, như than thở lại như cười trêu chọc nói: “Tiểu Bạch, nếu người như vậy ta làm sao dám để người cách xa ta?”.

“Ta sẽ không xa huynh”. Tô Bạch đột nhiên trịnh trọng hẳn lên, sau đó đột ngột xoay người đẩy ngã Cố Trường Huyền xuống nệm mềm, cọ cọ cầm hắn nói: “Hơn nữa, ta đối với huynh như vậy”.

“Ừm”.

“Nghe lời huynh hết”.

“Tiểu Bạch”.

“Cho ta cởi đi...”.

Tiểu Bạch có chút tủi thân, cậu cứ cảm thấy lời Cố Trường Huyền vừa nói có ý là sẽ rời bỏ mình, nhưng mình rõ ràng chẳng làm gì cả, chỉ nghe lời hắn cởi quần áo mà thôi.

Đuôi mắt vốn dĩ màu đỏ nhạt cuối cùng biến thành màu đỏ tươi diễm lệ, nơi bị nước mắt nhuộm qua đẹp một vẻ bí ẩn và động lòng người, ngọn lửa hừng hực đã tàn trong lòng Cố Trường Huyền phút chốc lại có xu hướng lan rộng hơn, hắn kéo Tô Bạch xuống áp môi mình lên môi Tô Bạch.

Đúng lúc này tiếng gõ cửa vang lên, Tô Bạch hừ một tiếng, bấu môi về phía cửa, sau đó cọ từ trên người Cố Trường Huyền xuống dưới, vùi đầu trong chăn, nức nở nói: “Sao lại có người đến cơ chứ”.

Cố Trường Huyền chưa thỏa mãn sờ sờ môi, vốn dĩ cũng không vui, nhưng nghe Tô Bạch cũng bắt màn hăm hừ, liền cảm thấy vui vẻ hẳn lên.

Tiếng gõ cửa lại vang lên lần nữa, Cố Trường Huyền kéo Tô Bạch vào lòng, dịu dàng dỗ dành: “Hay là ta không cho bọn họ vào?”.

Tô Bạch vừa định gạt đầu sau đó tiếp tục hôn Cố Trường Huyền, người cũng đã sán tới rồi, lại nghe thấy Cố Trường Huyền bỏ thêm một câu: “Người tới là cô nương đuổi nước đó”.

Mắt Tô Bạch sáng lên, không muốn hôn hít gì nữa, lập tức nhảy xuống trường kỷ, vui vẻ chạy ra mở cửa cho cô nương kia.

Úc Lũy hộ tổng đằng sau, cô nương kia chậm rãi bước vào phòng.

“Cô không sao chứ?”. Về mặt Tô Bạch tràn ngập niềm vui, nhưng có hơi xấu hổ nói: “Xin lỗi, nếu ta không vỗ cô, cô đã không rơi xuống sông, nhưng may mà cô, không, sao...”.

Lời nói của Tô Bạch dừng lại ở đó, bởi vì cô nương bị đuổi nước kia không hề nghe cậu nói, mà mắt như làn thu thủy nhìn đi nơi khác.

Tô Bạch ô một tiếng trong lòng, sau đó nhìn theo ánh mắt cô nương kia, thì thấy Cố Trường Huyền dù quần áo hơi xộc xệch nhưng vẫn tuấn tú tựa như thần tiên.

Cố Trường Huyền thấy Tô Bạch nhìn qua, sắc mặt trở nên dịu dàng, nhếch môi cười, Tô Bạch còn chưa cảm thấy gì, vị Liễu Phù cô nương kia lại nũng nịu che nửa bên mặt, vừa e lệ vừa rụt rè gọi Cố Trường Huyền một tiếng: “Ân công”.

Mặc dù Tô Bạch không hiểu lắm, nhưng vẫn theo bản năng trở về bên cạnh Cố Trường Huyền, kéo tay Cố Trường Huyền, chặn tầm nhìn của cô nương kia.

Tô Bạch đã chủ động lấy lòng, Cố Trường Huyền sao có thể không đáp lại, thế là liền động tay dẫn Tô

Bạch vào lòng mình.

Tư thế này quá mức thân mật, cô nương vốn đang e lệ mà rụt rè tái xanh mặt.

“Người cứu cô không phải ta”. Cố Trường Huyền giọng lạnh ngắt: “Một câu ân công của cô nương đây sợ là gọi sai rồi”.

Cô nương tên Liễu Phù lúng túng đứng đó một lúc, xấu hổ và giận dữ đan xen, chỉ kém không xoay người bỏ chạy, nhưng khi ngược mắt lên nhìn thấy khuôn mặt Cố Trường Huyền lại phát hiện mình không nở rời đi.

Trước ngày hôm nay, Liễu Phù chưa từng gặp người nào khiến mình tim đập thành thịch, nàng luôn là một cô nương có chính kiến, từng lập chí không phải người mình thích thì không gả, nhưng gia đình gấp gáp định hôn ước cho nàng, muốn nàng gả cho con ma ốm Dương Thanh Cửu, Liễu Phù sao có thể chấp nhận?

Vì vậy Liễu Phù định lấy cái chết ép buộc, chỉ chờ khi phụ thân mẫu thân tới, liền gieo mình xuống sông, dù nàng không biết bơi, nhưng có phụ thân thì nàng sẽ được cứu.

17. Chương 17: Đét Mông

Edit: Kogi

Cố Trường Huyền bảo Úc Lũy mang Liễu Phù cô nương chết đuối này đến chẳng qua là để Tô Bạch nhìn một cái cho yên lòng.

Bây giờ Tô Bạch đã gặp được người, mục đích đã đạt được, Cố Trường Huyền đương nhiên không giữ cô nương này lại làm gì, vì vậy nói qua loa vài ba câu rồi đuổi người đi, tiếp tục kéo Tô Bạch nằm lên trường kỷ.

Tô Bạch ngoan ngoãn rúc vào lòng Cố Trường Huyền, không hề biết rằng nam nhân phía sau vì nhuyển ngọc ôn hương trong lòng mà có biết bao nhiêu đứng ngồi không yên, cậu đột nhiên nhớ ra gì đó quay đầu lại, có chút ảo não làm nũng với Cố Trường Huyền: “Vừa rồi quên hỏi sao cô nương kia lại muốn nhảy sông”.

Cố Trường Huyền dở khóc dở cười: “Cho dù ngươi hỏi, chưa chắc cô nương kia đã nói”.

“À”.

Tô Bạch thực ra hơi tò mò, bây giờ vẫn không biết đáp án nên thấy thất vọng một chút, Cố Trường Huyền

trước nay đâu nỡ để Tô Bạch khó chịu, nghĩ sơ qua rồi biến ra một tờ giấy mỏng từ hư không, đưa cho Tô Bạch, nói: “Lúc điều tra chuyện ly quỷ, Thần Đồ có giúp ta tra luôn cả nhà chồng của Liễu Phù cô nương này – Dương thành Dương Thanh Cửu, người tự xem xem, có lẽ sẽ hiểu lý do cô ta muốn nhảy sông tự vẫn”.

Tô Bạch liền trải tờ giấy lên đùi, tỉ mỉ nghiêm túc đọc, nội dung ghi trên này cũng không quá khó hiểu, phụ thân Dương Thanh Cửu là hương thân (*) có quyền thế nhất, danh tiếng hiển hách nhất Dương thành, thế nhưng con trai độc nhất của Dương hương thân lại bị bệnh tật đeo bám từ nhỏ, nằm triền miên trên giường bệnh, gần đây không hiểu sao bệnh tình Dương Thanh Cửu đột nhiên trở nặng, thuốc thang không đỡ, Dương hương thân thương con, không còn cách nào khác mới nghĩ đến biện pháp xung hỉ, thế là có hôn sự giữa Dương Thanh Cửu và Liễu Phù.

() Hương thân là một đẳng cấp đặc biệt trong xã hội phong kiến Trung Hoa. Giới này gần với quan nhưng không phải quan, giống với dân nhưng cao hơn dân một bậc, họ chủ yếu là trung tiểu địa chủ có trình độ văn hóa tương đối cao và có tầm ảnh hưởng trong sinh hoạt ở nông thôn xưa.*

“Liễu cô nương không muốn thành thân sao?”. Tô Bạch nghiêng đầu suy tư, vẫn không nghĩ ra lý do Liễu Phù muốn nhảy sông, “Dù không muốn thành thân đi nữa, vậy cũng phải sống khỏe mạnh chứ, vì sao lại nghĩ quẩn đi tìm đến cái chết?”.

Dáng vẻ nghiêng đầu nghiêm túc suy nghĩ của thiếu niên thật đáng yêu, Cố Trường Huyền không nhịn được áp tới từ phía sau, ngậm tai Tô Bạch, giải thích: “Liễu cô nương này chưa chắc đã thực sự muốn chết, có lẽ cô ta muốn lấy cái chết để ép buộc”.

“Ừm?”. Tai Tô Bạch run run, thở nhẹ ra tiếng.

“Còn chỗ nào không hiểu?”. Cố Trường Huyền gác cằm lên vai Tô Bạch hỏi.

“À!”. Tô Bạch hiểu ra liền thở dài, sau đó nói: “Ta hiểu rồi, cô nương kia tưởng nếu mình nhảy sông, cha mẹ sẽ mềm lòng, không ép gả cho Dương công tử nữa”.

“Ừm ~ chỉ là tai hơi ngứa”. Tô Bạch nói xong câu đó liền nhấc tay vò vò tai, nơi vừa bị Cố Trường Huyền chạm vào hơi ngứa.

Cố Trường Huyền lại giả tính xấu giữ cổ tay Tô Bạch, không cho cậu vò tai tiếp, còn nghiêng đầu cắn vành tai đỏ như sắp nhỏ máu, một lúc sau dừng lại nói: “Còn ngứa không?”.

Tô Bạch chớp đôi mắt ướt sũng nói thật: “Ngứa hơn rồi...”.

Cố Trường Huyền sung sướng, không trêu Tô Bạch nữa, tốt bụng xoa xoa tai cho cậu, bàn bạc: “Mấy ngày nay ta cho người tung tin khắp Dương thành, nói Dương Thanh Cửu vì bị oán quỷ ám nên mới bệnh tật quẩn thân, thuốc thang châm cứu đều khó trị”.

“Không phải hần bị quỷ ám sao?”, Tô Bạch không hiểu hỏi, “Ồ, lẽ nào không đúng...”.

“Tiểu Bạch nói không sai”, Cố Trường Huyền nhéo mũi Tô Bạch, cười cười, “Nhưng Dương gia không biết chuyện này, giờ biết rồi, sẽ tìm người bắt quỷ đến làm phép”.

Tô Bạch tập trung lắng nghe, Cố Trường Huyền thấy vậy nói tiếp: “Ngày mai chúng ta lấy thân phận người bắt quỷ lẫn vào Dương gia, con ly quỷ kia và Dương Thanh Cửu có duyên kiếp sâu nặng, dù sao chúng ta cũng phải tiếp cận Dương Thanh Cửu mới dễ bề hành sự”.

“Tiểu Bạch?”. Cố Trường Huyền gọi Tô Bạch một tiếng, thiếu niên vốn đang chăm chú nghe mình nói, không biết từ bao giờ đã trượt xuống, và còn có vẻ hơi lơ đãng.

Cố Trường Huyền đương nhiên thích Tô Bạch gần gũi với mình hơn, nhưng vẫn chú ý đến cảm xúc của cậu, liền vỗ lưng Tô Bạch hỏi: “Sao vậy”.

“Ta hối lộ huynh rồi...”. Tô Bạch lén nhìn Cố Trường Huyền, sau đó hơi bất an chột chột đầu ngón tay, “Huynh đã nói nếu ta hối lộ huynh, thì sẽ không bắt ta...”.

Dáng vẻ Tô Bạch thế này như là đang miễn cưỡng vì mục đích cuối cùng, Cố Trường Huyền nhìn mà đau xót, vừa thương vừa tự trách, liền nóng nảy ấn Tô Bạch lên đùi mình, đét hai cái ở nơi tròn trịa cong vênh nào đó, nhưng như vậy còn chưa hết giận, Cố Trường Huyền lại kéo cậu dậy hung hăng cắn hai cái lên môi, rồi nói: “Đồ vô lương tâm này, ca ca đối với ngươi chưa đủ tốt sao, sao có thể nghĩ rằng ta sẽ bắt ngươi?”.

“Ừm...”. Tô Bạch mở to hai mắt nhìn, nơi bị đánh vốn hơi đau rát, nhưng được người trước mắt đặt tay lên chỗ ấy, tuy lần này là được nhẹ nhàng xoa xoa, nhưng Tô Bạch lại cảm thấy còn xấu hổ hơn, thế là dứt khoát mềm oặt ngã lên người Cố Trường Huyền, khẽ gọi: “Ca ca”.

18. Chương 18: Thích

Edit: Kogi

“Hửm?”. Cố Trường Huyền hơi lắc lư người trong lòng, hỏi: “Sao vậy?”.

“Không có gì...”. Giọng nói trầm thấp quyến rũ quanh quẩn bên tai, Tô Bạch thấy tim mình tê dại, nhưng trí óc thì vẫn tỉnh táo, Tô Bạch cắn cắn môi dưới, ngược mắt nói: “Ca ca, ta có thể là một con quỷ...”.

Tô Bạch thực ra rất thấp thỏm, mặc dù cậu cảm thấy Cố Trường Huyền hẳn đã biết chuyện này, nhưng khi tự mình nói ra vẫn có chút bất an.

“Ủm”. Cố Trường Huyền nhướn mày, nhìn đáng vẻ Tô Bạch như là hạ quyết tâm rất lớn mới dám thẳng thắn nói ra sự thật, lòng mềm nhũn, sức lực trên tay lại không khống chế được gia tăng.

Tô Bạch rút cuộc cũng biết chống cự, cậu giãy dụa, còn vươn tay ra đằng sau bắt lấy cái tay đang tác quái, mặt đỏ ửng nói tiếp: “Nhưng mà hình như ta không giống những con quỷ khác, ta cũng không biết mình là thứ gì nữa...”.

Tất cả giác quan của Cố Trường Huyền đều tập trung ở cặp móng đầy đặn mềm mại dưới bàn tay, cho nên Tô Bạch nói gì hắn cũng không nghe rõ, chỉ lách khỏi bàn tay vươn ra đằng sau của Tô Bạch, tiếp tục xoa nắn.

“Ca ca!”. Tô Bạch rút cuộc cao giọng hô một câu, sau đó vịn vai Cố Trường Huyền ngồi dậy, ánh mắt ướt sũng nói nhỏ: “Huynh, huynh tạm thời đừng sờ nữa có được không...”.

Giọng nói Tô Bạch ngày càng nhỏ, phàn nàn: “Huynh chẳng nghe ta nói gì cả”.

“Khụ khụ”. Lúc này Cố Trường Huyền mới cảm thấy hành động ban nãy của mình không ổn lắm, thế là liền kéo tay Tô Bạch, nở nụ cười anh tuấn ấm áp như gió xuân, chính trực không gì sánh được, tự cho là có thể cứu vãn hình tượng, “Tiểu Bạch muốn nói gì với ta, vừa này nói gì lặp lại ca ca nghe xem”.

“Huynh, huynh không được sờ nữa đâu đấy...”. Tô Bạch vừa xấu hổ vừa giận dữ, vốn dĩ nói lời như vậy đã đủ xấu hổ rồi, vì sao ca ca còn bắt cậu lặp lại lần nữa a a a.

Cố Trường Huyền cũng không ngờ Tô Bạch nói lại thật, nháy mắt lại nao nao, Tô Bạch còn tưởng nam nhân này vì mình không chịu phối hợp nên tức giận rồi, đến hít thở cũng có chút gấp gáp, hốt hoảng bỏ thêm một câu: “Ca ca ý ta là bây giờ đừng sờ, đợi chúng ta nói xong thì, thì có thể”.

Cố Trường Huyền sắp bị đáng vẻ xấu hổ đáng yêu của Tô Bạch làm cho phát cuồng rồi, sao còn nghĩ đến việc nghiêm túc nói chuyện, thẳng tay đè người xuống giường, hôn mạnh lên.

Đồng tử Tô Bạch phóng đại, lông mi dài và dày chớp chớp, thâm nghĩ lần này thực sự không thể nói chuyện được rồi, nhưng mà, chỉ cần ca ca không giận mình thì tốt, nếu không giận mình thì làm gì cũng được.

Mặt Tô Bạch đỏ hồng, bàn tay nhỏ bé run rẩy bám cổ Cố Trường Huyền.

Trước đây Cố Trường Huyền chỉ hôn nhẹ phớt qua, nhưng hôm nay quả thực là bùng nổ dữ dội, vừa rồi lại bị Tô Bạch khiêu khích như vậy, liền muốn cho Tô Bạch biết thế nào mới là nụ hôn đích thực.

Tô Bạch có thể cảm nhận được, có thứ mềm mại đang quét trên khóe miệng mình, dường như đang mời mình há khớp hàm ra, Tô Bạch trước nay không có cách nào cự tuyệt Cố Trường Huyền, lúc này đương nhiên cũng ngoan ngoãn há miệng, mặc cho người nọ tiến quân thần tốc.

Nhưng đúng bước này, Cố Trường Huyền còn chưa chạm tới cái lưỡi nhỏ mềm mại, đã bị Tô Bạch cắn mạnh một cái.

Cố Trường Huyền vội đẩy Tô Bạch ra, cách cậu vài phân, thở hổn hển nhìn cậu.

Tô Bạch thực sự không cố ý, khi đó cậu cảm thấy có thứ gì mềm nhũn trượt vào miệng, đầu óc hỗn loạn, chẳng hiểu sao lại nhớ tới miếng kẹo dẻo mấy hôm trước Cố Trường Huyền đút cho, sau đó cứ như vậy, dứt khoát cắn xuống.

“Ta, ta ta cắn đau huynh sao?”. Tô Bạch vội hỏi.

Cố Trường Huyền đâu có đau, nhưng dù sao cũng không thể nói là mình bị cậu cắn đến nỗi có phản ứng chứ? Ngộ nhỡ Tô Bạch lại ngốc nghếch hỏi phản ứng gì...Cố Trường Huyền không dám nghĩ tiếp, nghĩ tiếp chắc sẽ hóa thành sói làm chết nhóc ngốc này mất.

Cố Trường Huyền thăm thử dài, Tô Bạch hiện giờ còn chưa hiểu chuyện gì, Cố Trường Huyền cũng không biết làm thế nào, thế là cứ nhẩn nhẩn không chạm vào cậu.

“Ca ca”, Tô Bạch sắp khóc đến nơi, cậu túm vạt áo Cố Trường Huyền, muốn bù đắp nói: “Hay là huynh cắn lại ta một cái?”. Nói xong còn thực sự tiến đến gần Cố Trường Huyền vươn chiếc lưỡi hồng hồng ra.

Cố Trường Huyền chỉ có thể giả mù, hấn nhắm mắt hôn lên mặt Tô Bạch, tựa đầu lên vai Tô Bạch vừa yếu ớt vừa bất đắc dĩ nói: “Bảo bối, lần sau đừng chọc ta như vậy, được không?”.

“Hả?”. Tô Bạch choáng, không hiểu Cố Trường Huyền sao lại nói như vậy.

“Lúc trước Tiểu Bạch nói cái gì phải mà cũng có thể là không phải ấy nhỉ?”. Cố Trường Huyền bắt đầu đổi chủ đề.

Tô Bạch rất tự nhiên bị đánh lạc hướng, nghiêm túc giải thích: “Chính là ta cảm thấy mình là quý, nhưng cũng không phải quý, không biết mình là thứ gì...”.

“Người xoắn xuýt chuyện này làm gì?”. Cố Trường Huyền cười cười, đã ổn định lại trạng thái, nói: “Không quan tâm người là thứ gì, ta đều thích hết”.

Tô Bạch cảm động lắm, tim đập thành thịch, mắt cũng ngân ngấn nước, thấy bầu không khí giữa hai người lại bắt đầu bịn rịn, Cố Trường Huyền vội dời mắt, không nhìn vào đôi mắt kia nữa, mà vẫy tay gọi Úc Lũy.

“Đưa Thần Đồ về đi”. Hình như Cố Trường Huyền quên rằng không lâu trước đó mình còn bảo Diêm La vương nhốt Thần Đồ thêm hai ngày.

Úc Lũy nhận lệnh đi trước, Tô Bạch nghi ngờ hỏi: “Đưa Thần Đồ về làm gì?”.

“Chẳng phải ngày mai chúng ta đóng giả thành người bắt quỷ trà trộn vào Dương gia sao?”. Khóe mắt Cố Trường Huyền xéch lên, “Loại chuyện như giả thần giả quỷ ta đâu biết, còn phải nhờ vào y”.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-le-ta-la-mot-con-quy-gia>